

“DUHUL SFÎNT care locuiește în noi,”

2 Timotei 1.14.

© 1990 GUTE BOTSCHAFT VERLAG

D-6340 Dillenburg,

Germany POB 80

INTRODUCERE

Ne bucurăm de dragostea lui Dumnezeu care a trimis pe Fiul Său în lume (1 Ioan 4.9), dar și de dragostea Fiului care S-a dat pe Sine însuși pentru noi. (Efes. 5.25). Însă ne gândim așa de puțin la dragostea Duhului (Romani 15.30), fără de care nu putem avea bucuria cerească și nici o adevărată cunoștiință de Dumnezeu (1 Cor. 2.9-13). Când Domnul era să plece de la ai Săi, El a îndreptat privirile ucenicilor asupra Duhului Sfânt. În aceasta noi vedem un îndemn minunat de a cerceta și a cunoaște ce spune Scriptura despre Duhul Sfânt care locuiește în noi (2 Tim. 1. 14).

PERSOANA DUHULUI SFÎNT

Duhul Sfânt este într-adevăr o PERSOANĂ așa după cum sînt Tatăl și Fiul. Și El este cu adevărat Dumnezeu. Petru putea spune lui Anania: Pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt?... N-ai mințit pe oameni ci pe Dumnezeu" (F. Ap. 5.3-4). Și totuși Duhul Sfânt se deosebește de Tatăl și de Fiul.

De exemplu, la instituirea botezului spune: ... și botezîndu-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt." (Mat. 28.19) Când spun Duhul Sfânt este o PERSOANĂ, exprim prin aceasta, că El nu este numai o influență, sau numai o putere care vine de la Dumnezeu și prin care noi într-o anumită măsură, sîntem influențați și conduși, ci El, Duhul Sfânt este cu adevărat o PERSOANĂ, care hotărește, conduce, vorbește și se întristează (Ioan 16.13-14), ori O influență nu vorbește, nu ascultă și nu se întristează.

În Faptele Ap. 13 găsim scris că pe cînd slujeau și posteau Duhul Sfânt le-a spus: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat." (13.2) Desigur că la rîndu-i Duhul Sfânt exercită o mare și o puterernică influență, însă El este mai mult decît o influență. El este o Persoană adevărată care LUCREAZĂ și care ÎMPARTE fiecăruia darurile Sale, DUPĂ CUM VOIEȘTE (1. Cor. 12.11).

Aceste lucruri nu le poate face o influență, ci o ființă vie care are voință și putere. Când Scriptura vorbește de Duhul Sfânt, întrebuițează și pronumele personal „EL", pronume care nu poate fi întrebuițat pentru o influență.

Despre venirea Fiului pe pămînt citim: „Cuvîntul s-a făcut trup și a locuit printre noi." Însă nu este spus același lucru despre Duhul Sfânt. El n-a venit în trup și în înfățișarea Sa n-a fost găsit ca *un* om, și totuși aici pe pămînt, El este o PERSOANĂ CARE LUCREAZĂ. Fiul, a doua persoană a Dumnezeirii a fost găsit ca un om. Despre Domnul Isus se putea spune: „Că ei l-au văzut cu ochii și L-au pipăit cu mîinile."

El locuiește în oamenii care au fost curățiți de păcatele lor prin Sângele lui Isus Hristos. În El și PRIN El, lucrează Duhul Sfânt pe pământ și lumea a priceput că în cei credincioși era un alt Duh. Și ca să înlăture pe Duhul Sfânt din lume, ei au început cu omorârea lui Ștefan, căutînd prin aceasta să nimicească locuințele Duhului. Ei însă n-au putut omorî pe Duhul Sfânt și nici să-i smulgă ceea ce El poseda (Faptele Ap. 7.51,55,59). Domnul Isus a spus: „El va rămînea cu voi pînă în veșnicie.”

Mai departe vedem că Duhul Sfânt nu venise sub forma de azi, pe pământ, datorită cărui fapt, Domnul Isus spunea ucenicilor Săi: “vă este mai de folos să Mă duc Eu, Mîngîietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite. Și cînd va veni El...” (Ioan 16.7-8)

S-ar putea spune astfel de cuvinte pentru cineva care nu există? Dar, se pune și întrebarea: „Nu era Duhul Sfânt pe pământ?. Nu citim noi în prima pagină a Bibliei: „Și Duhul lui Dumnezeu plutea pe deasupra apelor”. Și David se ruga: „Nu lua Duhul Tău de la mine!”, etc.

În acel timp, înainte de Rusalii, Duhul Sfânt lucra parțial din cer pe pământ. Domnul însă avea în vedere ca Duhul Sfânt să se coboare din cer și să locuiască în cei credincioși, construind Adunarea Sa. Între LUCRAREA și LOCUIREA Duhului Sfânt este o mare deosebire. Dumnezeu venea la om în Eden, însă nu locuia acolo. În toate timpurile Duhul a lucrat pe pământ, însă numai de la Rusalii a locuit El aparte în cei credincioși. Vechiul Testament ne arată că Duhul Sfânt cobora în diferite timpuri și peste unii oameni, ca să-i facă destoinici pentru anumite însărcinări și lucrări. Citim că Duhul a venit peste Otniel peste Ghedeon, peste Iefta (Jud. 3.10; 11.29), peste David, peste Saul, etc.

În contrast cu toate acestea, Domnul Isus spune: „El va rămînea și va fi cu voi.” Romanilor, apostolul le spune că: „Duhul Sfânt locuiește în ei.” (Rom. 8.11, vezi și 1 Cor. 6.13). Ce mare deosebire este între aceste mici cuvinte: "PESTE" și „IN”. Aceste mici cuvinte arată deosebirea dintre credincioșii Vechiului și Noului Testament. Luăm ca exemplu pentru aceasta o barcă cu vâsle și una cu motor. O barcă cu lăpeți, pentru ca să meargă, are nevoie de o putere care nu este în ea însăși, ci vine din afară. O barcă cu motor, dimpotrivă, n-are nevoie de o putere din afară, ci pe ea o poartă puterea care este în interiorul ei. Ea poate merge pe vînturi, pentru că ea are o putere în interiorul ei. Așa venea Duhul Sfânt peste oamenii din Vechiul Testament: „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul Sfânt”. (2 Petru 1. 21), în timp ce credincioșii de azi au Duhul Sfânt ca o putere, pe care o poartă în inimile lor.

Înainte de săvîrșirea lucrării de mîntuire, era cu neputință ca Duhul Sfânt să coboare din cer și să-și facă locuință în oameni. Mai întîi trebuia ca Hristos să fie proslăvit, așa cum citim în

Ioan 7.39: „Căci Duhul Sfînt nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit”, și mai tîrziu Domnul spune ucenicilor Săi: „Vă este de folos să Mă duc...” (Ioan 16. 7).

Cineva poate spune însă că Duhul Sfînt s-a pogorît din cer sub formă de porumbel, venind peste El. Da, Domnul Isus a fost singurul CURAT peste care a venit Duhul Sfînt și peste care a putut rămînea. Acesta era un semn pentru Ioan Botezătorul, prin care el putea cunoaște pe Domnul Isus. În Ioan 1.32-33 citim: „Am văzut Duhul pogorîndu-se din cer ca un porumbel și oprindu-se peste El. Eu nu-l cunoșteam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul pogorîndu-se, este Cel ce botează cu Duhul Sfînt.” Porumbelul găsisese în Domnul Isus un loc de odihnă pentru piciorul său. Acest fapt ne amintește de porumbelul lui Noe din zilele potopului (Gen. 8), care a venit de două ori înapoi în corabie. Scriptura ne spune: „N-a găsit nici un loc ca să-și pună piciorul.”

Corbul însă, pe care l-a trimis Noe, nu s-a mai reîntors; el a găsit destule cadavre, care i-au fost o hrană plăcută. Corbul este chipul duhurilor necurate. Nu tot așa a fost cu porumbelul care este chipul curăteniei și a blîndeței. El nu a găsit loc de odihnă în cadavrele celor uciși prin potop, așa cum a găsit corbul.

Cînd porumbelul s-a întors a doua oară, el avea o frunză de măsline în cioc. Aceasta era mărturia unui nou început. A treia oară porumbelul nu s-a mai întors. El a găsit un loc de odihnă pe pămînt, pe temeiul vieții noi al învierii. Aceasta vrea să ne spună că numai pe baza unei învieri din morți la o viață nouă este posibil ca Duhul Sfînt să-și găsească locul unde poate să locuiască.

Deși Duhul Sfînt se mișcă 4000 de ani peste o lume de morți duhovnicești în păcate (Efes. 2.1) totuși a putut să impresioneze și să înzestreze cu putere și pe cei drepi și pe cei nedrepi. Cum avem pe David ca împărat și proorocii tot așa avem pe Saul ca împărat și pe Balaam ca prooroc care duce poporul în rătăcire, dar în niciunul Duhul Sfînt n-a putut să locuiască. După trecerea acestor 4000 de ani s-a arătat ceva nou pe pămîntul acesta. Al doilea om din cer a venit pe pămînt (1 Cor. 15.47). El este cel dintîi născut din toată zidirea (Colos. 1.15) care nu a cunoscut păcat. Peste El a putut să se pogoare porumbelul și să rămînă peste El. El este frunza de măsline care însemnează începutul unei creațiuni noi. El este primul Om într-o lume de păcate și fărădelegi în care a putut să locuiască Duhul Sfînt.

Dar este posibil ca să mai existe oameni în care să locuiască Duhul Sfînt: Dezlegarea acestui secret constă în prețul cel scump de răscumpărare a sîngelui Domnului Isus, Fiul lui Dumnezeu. Sîngele Lui ne curățește de orice păcat. (1 Ioan 1.7). Prin jertfa aceasta săvîrșită

odată pentru totdeauna sîntem făcuți desăvîrșiți devenind în acest fel Templul Duhului Sfînt. Ce mare este harul lui Dumnezeu!

Dacă locuirea Duhului Sfînt ar depinde de credincioșia noastră, atunci de mult l-am fi dat afară, l-am fi înlăturat. Locuirea Duhului Sfînt în noi nu este rezultatul lucrării noastre, ci este rezultatul lucrării Lui. Prezența Duhului Sfînt nu depinde de noi, nici fiindcă sîntem credincioși, ci fiindcă Domnul Isus a săvîrșit mîntuirea noastră și *El* este proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. De aceea Domnul a putut spune că El rămîne LA noi și ÎN noi pînă în veșnicie (Ioan 14.16-17). Slăvit să fie Numele Lui!

Înainte ca Domnul să plece de la ai Săi, a spus: „Nu vă voi lăsa orfani voi veni la voi.” (Ioan 14.18). Domnul a venit la ucenici în dimineața învierii și chiar pînă în ziua revenirii Sale nu sîntem orfani. Primul capitol din Faptele Apostolilor ne arată cum *a* părăsit Domnul pămîntul, plecînd la cer și chiar în capitolul al doilea găsim pogorîrea din cer a celeilalte Persoane din Dumnezeire, a Duhului Sfînt, ca să rămînă și să locuiască în noi. Nu trebuie oare ca aceste lucruri să umple inima noastră de adorare?

Începînd din ziua Rusalilor, cererile pentru a primi Duhul Sfînt nu-și mai au locul. Asemenea cereri își aveau rostul lor înainte de Rusalii, înainte de a se pogorî Duhul, dar după aceea nu mai au sens. Credincioșii, care azi se mai roagă pentru venirea sau pogorîrea Duhului Sfînt, aceștia trec peste adevăr și Domnul le spune: „Vă rătăciți pentru că nu cunoașteți Scripturile și nici putera lui Dumnezeu.” O asemenea cerere este ca și cum un ucenic al Domnului Isus ar fi rugat pe Dumnezeu Tatăl, ca să trimeată pe Mesia. Ceilalți ucenici ar fi răspuns aceluia: „Nu crezi tu că Domnul care este cu noi este Mesia?”. Cînd Dumnezeu ne spune în Cuvîntul Său că ne-a dat Duhul Sfînt, ne-a dat ungerea (1 Ioan 2), ne-a sigilat și ne-a dat arvuna Duhului în inima noastră (1 Tes. 4. 8, Efes. 1. 13-14), cum putem noi oare să-l mai cerem Duhul, cînd ar trebui să-I mulțumim pentru ceea ce ne-a dat?

Noi nu ne rugăm PENTRU Duhul Sfînt, ci prin Duhul Sfînt. În loc de a ne ruga pentru pogorîrea Duhului (cum din neștiință fac unii), noi mulțumim pentru darul Duhului Său care ne călăuzește în TOT adevărul (Ioan 16. 13) și ne ajută în slăbiciunile noastre. (Rom. 8.26).

Putem noi primi Duhul Sfînt fără să-L cerem?

Să cercetăm ce ne spune Scriptura în privința aceasta. Apostolul Ioan scrie că NU cei ce se ROAGA PENTRU DUHUL, ci cei ce cred în Domnul Isus, PRIMESC Duhul. Un om poate să se roage a primi Duhul Sfînt fără să creadă în Domnul Isus, însă nimeni nu poate crede în Domnul Isus fără să fi primit Duhul Sfînt. Apostolul Petru a predicat în ziua Rusalilor, pocăința și iertarea păcatelor și a adăugat: „... ȘI VEȚI PRIMI DARUL DUHULUI SFÎNT.”

(F. Ap. 2.38). P o c ă i n ța ș i i e r t a r e a păcatelor trebuie să aibă loc înaintea primirii Duhului Sfânt. Apostolul Pavel amintește efesenilor (cap. 1.13-14) că după ce au auzit Cuvîntul Adevărului (Evanghelia) și după ce au crezut au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt făgăduit. în acest loc din Scriptură, ap. Pavel ne arată a d e v ă r a t a ordine a lucrărilor:

1. Ei au auzit Evanghelia
2. Au crezut
3. Au primit Duhul Sfânt

Aceste mărturii apostolice sînt în deplină armonie și cu rînduieșile lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Leprosul trebuia să fie mai întîi adus la preot și după aceea să fie stropit cu sînge și preotul numai după aceea să pună untdelemnul pe cel ce se curățise de lepră. (Levit. 14.1-18). Untdelemnul este simbolul Duhului Sfânt.

Cu toate aceste clare mărturii că Duhul Sfânt îl primim prin credința în Domnul Isus, unii ne prezintă i z o l a t textul din Luca 11. 13: cu atît mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce i-l cer!" Sîntem bine încredințați că toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu (2 Tim. 3.16; 2 Petru 1.21), căci nicio prorocie din ea nu se tîlcuiește singură (2 Petru 1.20) și deci nu pot fi contraziceri între texte. Legînd textele din F. Ap 1.14 și acesta din Luca 11.13 am putea spune că n-ar fi fost o greșeală ca ucenicii Domnului și ceilalți împreună cu ei să fi pus în rugăciunile lor și ceva privitor la primirea Duhului Sfânt, deoarece El nu fusese dat.

Domnul Isus a spus însă ucenicilor că EL VA RUGA (nu ei) pe Tatăl să le trimeată un Mîngăietor. Ei trebuiau doar să AȘTEPTE acolo făgă-duința aceasta sfîntă. (F. Ap. 1. 4). Și credem că ucenicii au înregistrat și s-au conformat spuselor Mîntuitorului lăsîndu-ne și în felul acesta un exemplu de urmat. Considerăm că rugăciunea pentru primirea Duhului Sfânt își are rostul după ridicarea Adunării și totodată a Duhului Sfânt. Astăzi trăim în timpul harului și mulțumim Tatălui ceresc că în Fiul Său avem TOTUL DEPLIN (Colos. 2. 10) deci și Duhul Sfânt.

DARUL DUHULUI SFINT ȘI ÎNTEMEIEREA ADUNĂRII LUI HRISTOS

Darul Duhului Sfânt este răspunsul lui Dumnezeu la credință și nu la rugăciune. Atunci oare nu mai trebuie să ne rugăm? Fără îndoială că ne rugăm, însă nu trebuie să ne rugăm fără a fi înțeleși, ci așa cum ne învață Cuvîntul lui Dumnezeu, clar și lămurit. Vameșul, tîlharul de pe cruce, Pavel și Corneliu s-au rugat. Ei căutau mîntuirea lor în pocăință și osîndire de sine. Pocăința și credința sînt așezate de Dumnezeu împreună și ele nu trebuie despărțite. Cînd un

om începe să creadă în Dumnezeu, atunci prima lucrare a credinței nu este bucuria, ci pocăința - schimbarea gândurilor - osîndirea de sine.

Acest lucru îl vedem la oamenii din Ninive. Scriptura spune: „ ... Ei au crezut în Dumnezeu", și prima lucrare a credinței lor a fost că s-au îmbrăcat în saci, au strigat cu putere către Dumnezeu și s-au întors de la căile lor rele. (Iona 3). Acest lucru pe care l-au făcut oamenii din Ninive îl numește Domnul Isus, în Noul Testament, POCĂINȚA. (Matei 12. 41)

Din cele de mai sus putem vedea cât de legate sînt pocăința și credința. PRIMA lucrare a credinței este pocăința și ea include în sine chemarea numelui Domnului spre mîntuire. Dacă se ia ușor această primă lucrare a credinței, atunci a doua stă pe genunchi slăbănogiți. (Evrei 12.12). Aceste două fețe ale credinței (osîndirea de sine și primirea mîntuirii) arată credința aceluia care primește Duhul Sfînt: în POCĂINȚA, credința îndreaptă ochii omului spre sine însuși; în PRIMIREA MÎNTUIRII, credința îndepărtează privirea de la oameni și o îndreaptă spre Hristos. Sufletul care crede în Domnul Isus pe temeiul acestor mărturii primește iertarea păcatelor și Duhul Sfînt. *Prin* gura tuturor proorocilor, Duhul Sfînt dă mărturie că oricine crede în Domnul Isus va primi iertarea păcatelor prin Numele Său. Cînd au fost vestite aceste cuvinte în casa lui Corneliu și au fost primite de inimile credincioase, s-a pogorît Duhul Sfînt peste toți cei ce ascultau Cuvîntul. (F. Ap. 10.44).

Orice om pe baza acestor mărturii, dacă crede în Domnul Isus primește iertarea păcatelor și Duhul Sfînt. CREZI TU ÎN EL? Atunci să ști că păcatele tale sînt iertate tot așa de sigur cum vedem Soarele care ne luminează. Mai de grabă vor trece cerurile și pămîntul decît să nu se îplinească Cuvîntul care ne adeverește aceste lucruri.

Poate cineva va contrazice acest fapt cu Faptele Ap. cap. 8 unde vedem că samaritenii au crezut și ei n-au primit Duhul Sfînt pînă ce Petru și Ioan au pus mîinile peste ei. (F. Ap 8.17)

Pe baza acestui text unii susțin că Duhul Sfînt se primește numai prin punerea mîinilor. Ca să înțelegem de ce a fost nevoie ca Petru să pună mîinile peste ei, este necesar să cercetăm lucrurile mai îndeaproape.

Noi știm că planul cel mare al lui Dumnezeu a fost ca în afara izraeliților să includă sau să zidească în Adunarea Sa și pe neamuri. Acest plan n-a fost destăinuit încă, în timpul acela oamenilor. (Efes. 3. 3-6). în Faptele Ap. vedem cum Dumnezeu descoperă treptat planul Său. Noi înțelegem azi că Adunarea a luat ființă în ziua Cinci- zecimii. Dar celor din zilele acelea le-a fost necunoscut. Pentru ei planul Adunării era cum este o floare neînflorită. Faptele Apostolilor începe cu vestea pocăinței pe terenul izraelit. încă odată Dumnezeu lucrează cu poporul Său pe baza răspunderii și a făgăduinței Sale. Odinioară a vorbit părinților prin gura

proorocilor Săi (Evrei 1.1), ei însă nu au ascultat de glasul lor și iau omorât. Dumnezeu le trimite pe Fiul Său; poate de El se vor teme, dar ei au strigat: „Iată moștenito-rul, veniți să-l omorâm. . .” (Matei 21. 33-41).

Smochinul care este Israel a fost copt pentru tăiat. (Luca 13. 6-9). Mijlocirea vierului de a lăsa un an, a fost săvârșită de Domnul Isus pe cruce când s-a rugat: „Tată iartă-i căci nu știu ce fac.” Dumnezeu a rînduit în Vechiul Testament ca pentru cei care săvârșesc un omor în neștiință sau fără voie să fie orașe de izbăvire. Pe baza rugăciunii Domnului Isus, Dumnezeu pune pe Israel în locul acesta.

În vestea pocăinței prin Petru în ziua Cincizecimii a fost încă odată deschisă ușa harului pentru poporul lui Israel. Mînat de Duhul Sfînt, Petru se atașază rugăciunii Domnului Isus și propovăduiește fraților săi după fire: „. . . Fraților știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștri. . . . Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă Dumnezeu. . . să trimeată pe cel ce a fost rînduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos. (F. Ap. 3. 17, 19-20).

Dar și ultima încercare a vierului pentru smochin a fost în zadar. Prin uciderea lui Ștefan au respins și ultima încercare care a fost prin Duhul Sfînt. Cu adevărat le spune Ștefan că ei au omorât pe prooroci prin care le-a vorbit Dumnezeu, la fel și pe Fiul și acum se împotrivesc și Duhului Sfînt. Toate încercările de a salva smochinul au fost în zadar. Acum a rămas ca smochinul să fie tăiat. (Luca 13.9). Dar făgăduințele cu Israel cu privire la poporul Său rămîn pentru o altă zi. cînd mai tîrziu urmașii lui Israel vor striga: „Binecuvîntat este Cel ce vine în Numele Domnului”. (Matei 23. 39).

După ce Israel a lepădat ultima chemare la pocăință, Dumnezeu merge un pas mai înainte, ca să-și ducă la îndeplinire Planul Său cel măreț și tainic. NU NUMAI din Israel, ci din ORICE NEAM ȘI LIMBA vrea să-și zidească Adunarea Sa. Dintre samariteni și din națiuni pînă acum n-a fost încă nimeni chemat.

Adunarea din Ierusalim era formată pînă acum numai din israeliți și din prozeliți iudei. Acum însă a sosit ceasul ca zidul care-i despărțea să fie dărîmat, pentru ca și samaritenii și cei pînă la marginile pămîntului care sînt departe să fie botezați într-un singur Trup, de acelaș Duh, în oricît de mare număr îi va chema Domnul. (F. Ap. 2. 38; Efes. 2.17).

După uciderea lui Ștefan a venit o mare prigonire peste adunarea din Ierusalim. Dumnezeu a folosit această ocazie ca să trimeată pe Filip cu vestea păcii în Samaria. Așa cum a luat ființă adunarea din Ierusalim din iudei credincioși, tot așa a luat ființă un cerc de cre-dincioși în Samaria.

Cum se vor fi împăcat unii cu ceilalți după ce sute de ani a fost vrăjmășie între ei?

Scriptura ne informează că iudeii cu samaritenii nu aveau nicio legătură unii cu alții. Și cu privire la închinăciune aveau vederi deosebite, (Ioan 4. 20). Se va menține oare această contradicție în continuare în Adunare?? și fiecare din ei să susțină că sînt adevărata Adunare?

Prin ce mijloc ar putea să DISPARA acest contrast?

Înțelepciunea lui Dumnezeu găsește O CALE. Cînd a ajuns vestea că Samaria a primit Cuvîntul, adunarea din Ierusalim a trimis pe Petru și pe Ioan ca să vadă ce a făcut Domnul în mijlocul samaritenilor. Ei au constatat că ceea ce era principal lipsea și anume Duhul Sfînt. Cînd în Ierusalim s-a vestit: „Pocăitvă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, și apoi veți primi darul Sfîntului Duh”, s-a petrecut întocmai. (F. Ap. 2.38). Credincioșii au fost botezați de un singur Duh ca să alcătuiască un singur Trup. (1 Cor. 12. 13).

Dar cînd a primit Samaria Cuvîntul și credincioșii au fost botezați, nu a căzut Duhul Sfînt pe niciunul din ei și astfel n-au fost incluși în același Trup. Domnul a reținut darul Duhului Sfînt și întruparea în Samaria pînă cînd au venit apostolii din Ierusalim să se restabilească UNITATEA ȘI PACEA dorită de Dumnezeu între aceste două cercuri. Ambele părți trebuiau să învețe că Ierusalimul cu templul și Samaria cu muntele Gherazim au ajuns să-și piardă valoarea, (Ioan 4.21, 23).

Ceva nou a început și anume cînd „închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în Duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători doresște și Tatăl”. Ce au vorbit acești doi apostoli în Samaria, ce lumină a dat Domnul prin vizita acestora Cuvîntul nu ne spune nimic. Ne spune doar că s-au rugat pentru ei. (F. Ap. 8.15), și au pus mîinile peste ei și așa au primit Duhul Sfînt. (v. 17).

Din aceasta reiese că toată dușmănia și neînțelegerea dintre ei a fost înlăturată și s-a stabilit o deplină unitate între ei. În rugăciunea apostolilor n-a fost altceva decît ca Domnul să-i boteze și pe samaritenii cu același Duh și în același Trup (1 Cor. 12.13) și să se atașeze ca mădule ale Adunării Sale. UNITATEA între Ierusalim și Samaria a fost exprimată prin punerea mîinilor. Prin punerea mîinilor Cuvîntul ne arată unitate și părtășie și o legătură intimă cu acela căruia i se pune mîinile. Aceasta o găsim și în Vechiul Testament (Levit. 16.21; Numeri 8.10). NUMAI după ce a fost recunoscută unitatea legămîntului nou, între credincioșii iudei și credincioșii din Samaria, Dumnezeu răspunde cu darul Duhului Sfînt. Aici vedem cum Domnul în înțelepciunea Lui a reținut darul Duhului Sfînt în Samaria atîta timp pînă cînd nu au fost înlăturate dezbinările între aceste două cercuri de oameni.

Din cele arătate reiese clar că aici este vorba de un caz deosebit, că Duhul Sfânt a fost primit prin punerea mâinilor. Numai într-un singur loc mai găsim scris în Scriptură că Duhul Sfânt a fost primit prin punerea mâinilor. Dacă am vrea să facem din F. Ap. 8 rînduiala sau procedura cum se primește Duhul Sfânt atunci am fi în contradicție fantastică cu felul cum au primit Duhul Sfânt cei din casa lui Corneliu. (F. Ap. 10).

Aici citim: „Pe cînd rostea Petru cuvintele acestea, S-a pogorît Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvîntul.” (v. 44)

În F. Ap. 8 vedem cum Dumnezeu dărîmă zidurile de despărțire și îngrădirile lor întrupînd pe samariteni în Adunarea Lui. În F. Ap. 10 găsim ultima dărîmare a zidului de despărțire și aici Dumnezeu întrupează pe păgîni în acelaș Trup care este Adunarea, (folosim expresia „adunare” pentru că așa e scris în originalul Bibliei și provine de la cuvîntul grecesc „eclesia” care înseamnă-„scos afară din ...”) în toate aceste lucrări întîlnim pe Petru ca o unealtă întrebuințată de Domnul. Cît de puțin a înțeles Petru că a sosit ceasul cînd zidul de despărțire între iudei și neamuri va fi dărîmat și cît de greu a fost pentru el să se acomodeze noului Plan al lui Dumnezeu o vedem din F. Ap. 10. 9-16, cînd de trei ori a trebuit să se repete acelaș lucru: „Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat.” Ceea ce a unit Dumnezeu în acea față de masă, Petru n-ar fi putut niciodată să unească.

Planul lui Dumnezeu a fost ca din iudei și neamuri să fie alcătuită Adunarea Lui, fapt ce a fost cu totul împotriva simțurilor și gîndurilor lui Petru. Dar să ne transpunem în sentimentul lui Petru cînd a primit lumină și a strigat plin de uimire: „în adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor, ci că în orice neam, cine se teme de El și trăiește în neprihănire este primit de El... Atunci Petru a zis: Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?” (Vers. 34-35 și 44-47).

Cînd au auzit credincioșii din Ierusalim că Petru a intrat la neamuri a fost muștrat. Dar cînd Petru le-a istorisit cele petrecute s-au liniștit și au recunoscut că Dumnezeu a dat și neamurilor pocăința pentru viața veșnică. (F. Ap. 11.1-18).

Dumnezeu însuși a dărîmat ultimul zid care era între Israel și națiuni ajungîndu-se la ultima treaptă pentru ca Adunarea să se poată dezvolta. Și cei dintre neamuri sînt împreună moștenitori ca să alcătuiască un singur Trup. (Efes. 3-6).

Adunarea astfel formată din israeliți, samariteni și neamuri a purtat un singur caracter pe care avea să-l mențină de acum înainte. Și acest caracter a fost și-l vedem în continuare ca o temelie în epistolele lui Pavel că, credincioșii, mai ales cei dintre neamuri au primit darul Duhului Sfânt pe baza credinței fără să mai fie nevoie de punerea mâinilor. Prin credință în

jertfa Domnului Isus, credincioșii sînt pecetluiți cu Duhul Sfînt pentru ziua rîscumpărării. (Efes. 1.13).

Galatenilor apostolul Pavel le aduce aminte și îi întrebă: „Cel ce vă dă Duhul și face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin ASCULTAREA CREDINȚEI?” (Gal. 3. 5).

Mai avem un caz în Scriptură unde ap. Pavel a pus peste unii credincioși mîinile ca să primească Duhul Sfînt și anume în F. Ap. 19. Și pe acest caz se bazează unii și susțin că pentru a primi Duhul Sfînt e nevoie de punerea mîinilor.

Dar dacă cercetăm cazul în lumina Duhului Sfînt atunci aflăm secretul și vedem că este un caz asemănător celui din Samaria. Pînă acum am văzut cum Petru a fost o unealtă deosebită la unirea celor din Samaria și a păgînilor din casa lui Corneliu cu credincioșii din Ierusalim ca să alcătuiască împreună un singur Trup care este Adunarea.

Acum însă găsim că Dumnezeu a ales pe Pavel ca să facă lucrarea mai departe între neamuri. (F. Ap. 9.15). Cine cunoaște inima știe cît de ușor infiltrează dușmanul pizmă și gelozie cînd Dumnezeu înzestrează pe un frate cu daruri deosebite.

Vedem din Scriptură cum în deosebi cei din Israel n-au vrut să recunoască slujba apostolică a lui Pavel, ca să nu fie alături de ceilalți apostoli (2 Cor. 11.5; 12.11-12). Dușmanul a stat la pîndă ca să ia puterea la tot ce săvîrșise Dumnezeu prin Pavel. Pentru ca dușmanul să fie împiedecat, Dumnezeu îl împuternicește pe Pavel la fel ca și pe Petru.

Venind la Efes găsește aici 12 ucenici care au fost botezați cu botezul lui Ioan. Dar Pavel observă că le lipsea ceea ce era principal, adică Duhul Sfînt. După întrebarea pe care o pune Pavel, reiese rînduiala sau regula primirii Duhului Sfînt. „Ați primit voi Duhul Sfînt cînd ați crezut?” (F. Ap. 19.2). Sinceri ei recunosc că n-au primit Duhul Sfînt. Atunci Pavel le vestește pe Acela despre care a mărturisit Ioan și spunea norodului să creadă în Cel ce vine după el, adică în Isus. (Vers. 4). „Cînd au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Cînd și-a pus Pavel mîinile peste ei, Duhul Sfînt S-a pogorît peste ei și vorbeau în limbi și prooroceau.” (vers. 5-6).

Dumnezeu nu ne spune de ce a călăuzit pe Pavel în felul acesta și de ce a reținut Duhul Sfînt atîta timp la acești ucenici. Dar avem voie să ne gîndim asupra acestui fapt și să cercetăm Scriptura. Ceea ce a trebuit să facă Pavel aici semăna cu ceea ce a făcut Petru în Samaria. Se vede că scopul lui Dumnezeu a fost același ca în Samaria.

În acest oraș Efes, Dumnezeu a avut în Pianul Său o lucrare mare. Aici avea să lucreze Pavel 3 ani. Aici avea să destăinuie Planul lui Dumnezeu. Aici a purtat Dumnezeu de grijă

ca robul Său să fie împuternicit în slujba Sa și să-l dovedească ca apostolul neamurilor, cum a dovedit pe Petru apostolul Israelului.

Petru și Ioan au pus mâinile peste samariteni cu rugăciune și Dumnezeu a răspuns cu darul Duhului Sfânt. Pavel n-a pus aci mâinile peste samariteni, ci peste prozeliți iudei și Duhul Sfânt a venit peste ei. Dumnezeu a vindecat bolnavi când cădea umbra lui Petru peste ei. (F. Ap. 5.15). Și aici Dumnezeu vindeca bolnavi când se puneau bas-malele și șorțurile peste ei, care au fost atinse de trupul lui Pavel. (v. 12). Chiar și duhurile necurate au trebuit să recunoască pe Pavel. (v. 15).

Toate acestea s-au petrecut în Efes. DE CE? Dumnezeu a știut că iudeii nu vor primi mărturia lui Pavel. (F. Ap. 22.18) Dacă ar fi reușit să tăgăduiască chemarea sa apostolică, atunci ar fi căzut toate aceste minuni.

Așa putem să vedem și aici înțelepciunea lui Dumnezeu cu cele petrecute cu cei 12 ucenici ai lui Ioan, cum El are de grijă ca atacurile celui rău să nu înjosească autoritatea robului Său.

O mică recapitulare a cazurilor deosebite arată astfel:

- a) Credincioșii din Israel
- b) Samaritenii credincioși
- c) Credincioșii din națiuni
- d) Cei 12 ucenici în Efes

1. Felul primirii Duhului Sfânt la ISRAEL a fost:

- a) Pocăință
- b) Botezul
- c) Primirea Duhului Sfânt

PĂCATUL în Israel s-a ridicat la culme prin faptul că au alungat pe Mesia și au cerut sângele lui peste ei. Sinceritatea POCĂINȚEI s-a dovedit atunci când s-au botezat în Numele Aceluia despre care strigau cu puține săptămâni înainte: „Răstignește-L, nu vrem ca omul acesta să stăpânească peste noi.

2. Felul primirii Duhului Sfânt la SAMARITENI a fost:

- a) Credință
- b) Botezul
- c) Rugăciunea apostolică
- d) Punerea mâinilor
- e) Primirea Duhului Sfânt

Prin aceasta dușmănia dintre israeliți și samariteni a fost înlăturată și credincioșii samariteni au fost întrupați în Adunarea lui Dumnezeu.

3. Felul de procedură la PAGINII DIN CEZAREEA:

- a) Credință
- b) Duhul Sfânt
- c) Botezul

Dumnezeu a dărâmat zidul de despărțire dintre neamuri și Israel prin faptul că răspunde cu Duhul Sfânt înaintea botezului pe baza credinței. Această rânduială a rămas valabilă, fiind găsită și în epistole. (Efes. 1. 13). Dar faptul acesta nu dă nimănui dreptul de a spune că nu e necesar să te botezi, lucru care nici chiar Fiul lui Dumnezeu nu la ocolit.

4. Procedura la cei 12 UCENICI DIN EFES a fost:

- a) Credința
- b) Botezul lui Ioan
- c) Botezul în Numele Domnului Isus
- d) Punerea mâinilor
- e) Duhul Sfânt

Domnul a adevărit mărturia apostolică a lui Pavel în acești 12 ucenici, față de cei care n-au vrut să-l recunoască, ca apostol. (F. Ap. 22.18) Un alt punct foarte important de care ne face atenție Sfânta Scriptură este că DUHUL SFÎNT LOCUIEȘTE ÎN TRUPUL NOSTRU; nu în conștiința noastră, nici în sufletul nostru. „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi ?” (1 Cor. 6.19). Când Domnul Isus umbla pe pământ trupul Lui era Templul Duhului Sfânt. „Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.” (Ioan 2. 19). Acum trupul nostru este învrednicit a fi templul Duhului Sfânt. Trupul nostru este salvat, și pentru el s-a făcut ispășirea. El aparține Domnului și este aici pe pământ pentru El și nu pentru voia noastră. Ne este oare cunoscut că trupul nostru este locul de locuire a Duhului Sfânt?

Ce însemnătate primește prin aceasta trupul nostru?

Dacă am reflecta asupra acestui fapt cum ne-am abține de la poftele cărnii: încăpăținare, egoism, mândrie, etc. (Gal. 5.19-21). Cu totul altfel am proceda cu trupul nostru în privința mâncării și băuturii, muncii și odihnei, ce grijulii am veghea asupra ochilor noștri ce văd, urechile noastre ce aud, picioarele noastre unde merg, mâinile noastre ce fac, limba noastră ce vorbește, ce grijulii am fi ca totul să fie spre slava lui Dumnezeu! și duhul, sufletul și trupul

nostru să fie păstrate IREPROȘABILE (întregi) pînă la venirea Domnului nostru Isus Hristos. (1 Tes. 5. 23).

Cu puterea noastră nu ne putem feri, dar dacă în contestări și încercări luăm refugiu spre tronul harului vom primi îndurare și har la vreme de nevoie. (Evrei 4.14-16).

Deci, așa cum credincioșii UNUL CÎTE UNUL sînt locuința Duhului Sfînt, tot așa ei sînt împreună Templul Duhului Sfînt așa cum găsim scris în: 1 Cor. 3.16 și 2 Cor. 6.16.

BINECUVÎNTARE DIN BELȘUG

După cum am văzut nu toți oamenii primesc Duhul Sfînt ci numai aceia care au crezut în Domnul Isus, care au fost răscumpărați prin sîngele Lui, pentru Dumnezeu. (Apoc. 5.9). Numai într-o astfel de persoană Duhul Sfînt vine în el și devine Proprietar. În momentul cînd ne-am predat în brațele Mîntuitorului am primit Duhul Sfînt, dar noi n-am bănuț nimic din măreția acestui har. Ca un copil de împărat nou născut care nu știe nimic de starea și averea lui, tot așa nu cunoșteam nici noi măreția avere care ni s-a dat în dar. Noi știam numai că sîntem salvați și am devenit fericiți cînd prima dată Duhul Lui dădea împreună cu duhul nostru, mărturia că sîntem copii lui Dumnezeu. (Rom. 8.16).

Binecuvîntarea din belșug care am primit-o odată cu darul Duhului care locuiește acum în noi, am învățat s-o cunoaștem abia mai tîrziu, bucată cu bucată în măsura cum ne dezvoltam. Ferice de noi dacă creștem și nu rămînem pe loc căci Dumnezeu vrea ca să cunoaștem lucrurile care ne sînt dăruite de El. (1 Cor. 2.12 și 14.20). Corintenii au fost învățați de Pavel că Dumnezeu i-a uns, pecetluit și le-a dat arvuna Duhului.

Haideți să cîntărim acest fapt!

Primul care a fost uns și pecetluit cu Duhul Sfînt a fost Domnul Isus. (F. Ap. 10.38, Ioan 6.27, Luca 4.18, F. Ap. 4.27). Ungerea și pecetluirea Domnului Isus s-a petrecut într-un fel deosebit. Cînd venise în lume și umbla ascultător pe drumul Lui, în persoana Sa se afla un om absolut desăvîrșit pe pămînt, un om pe care ochiul lui Dumnezeu putea să se odihnească cu plăcere. Peste Domnul Isus s-au deschis cerurile și Duhul Sfînt venise în chip de porumbel pe El. Nu ne cade greu să înțelegem că Dumnezeu ar fi putut să ungă și să pecetluiască pe acest Mîntuitor cu Duhul Sfînt pe baza desăvîrșirii Lui.

Cum oare s-ar fi putut întîmpla aceasta cu noi?

Pe baza sfințirii și desăvîrșirii proprii nu putem fi pecetluiți. Poate oare Dumnezeu să ungă pe omul căzut, pe omul în carne? imposibil! Dar, El cel curat a murit pentru cei necurați și a desăvîrșit o lucrare pe baza căreia Dumnezeu poate unge cu Duhul Lui pe toți acei care sînt

curățiți prin sângele scump al Domnului Isus. Acest fapt este arătat în tablourile Vechiului Testament. Aaron ca mare preot este un tablou al Domnului Isus iar fii lui sînt tabloul nostru.

Domnul Isus singur a fost uns cu mult înainte lucrării de pe Golgota. Aaron a fost ales și uns singur înainte de a curge sângele jertfei. Fii lui Aaron dimpotrivă au putut primi ungerea abia după stropirea cu sânge. (Exod 29. 7).

După moarte, înviere și plecare la cer Domnul Isus primise de la Tatăl promisiunea Duhului Sfînt pe care la turnat peste acei care prin credință și botez sau făcut una cu El. Așa vestise Petru iudeilor: „Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfînt, a turnat ce vedeți și auziți." (F. Ap. 2. 33).

Copilașilor în Hristos le scrie Ioan că ei au ungerea de la Cel Sfînt și ne redă învățături care ne dau o privire adîncă în:

BINECUVINTĂRILE UNSULUI CU DUHUL SFÎNT

„Dar voi ați primit ungerea din partea Celui Sfînt, și știți orice lucru ... și n-aveți trebuință să vă învețe cineva, ci după cum ungerea Lui vă învață despre toate lucrurile și este adevărată și nu este o minciună r ă m î n e ț i în Ei, după cum v-a învățat ea. (1 Ioan 2.20,27).

Din cuvintele acestea vedem că ungerea (Duhul Sfînt) este singurul nostru învățător. NU avem nevoie de altul. înțelepciunea oamenilor NU ne trebuie căci ea nu ne poate instrui asupra gîndurilor lui Dumnezeu.

Poate cineva va spune că doar Dumnezeu a dat Adunării Sale, învățători și noi avem nevoie de ei. Desigur! El a dat evangheliști, păstori și învățători. (Efes. 4. 11). în aceasta nu este nicio contradicție, învățătorii dați de Domnul sînt instrumente ale singurului învățător, ale Duhului Sfînt. Ei sînt învățați de El pentru a desface (explica) înțelepciunea lui Dumnezeu în Hristos care este redată prin Duhul Sfînt în Scriptură. Acești învățători dați de Dumnul NU sînt oameni care s-au numit singuri învățători sau care iau ales adunarea, ci ei sînt daruri pe care le-a dat Domnul adunărilor pentru rezidirea singurului Trup al lui Hristos. (Efes. 4.12).

FIECARE mădular are daruri pentru zidire și nu pentru a le privi cu dispreț. Niciun mădular al Trupului să nu zică că nu are nevoie de slujba învățătorului sau a păstorului, căci ar putea fi instruit direct prin citirea Bibliei. Acei ce spun aceasta ne arată nu numai nebunia lor ci ei lucrează contra *rînduiei* lui Dumnezeu în adunări. Domnul nu lasă să îi prescriem noi cum trebuie ca fiecare să fie rezidit. (Ezechiel 7. 8-9). „Acum îmi voi vărsa în curînd...."

Dacă învățătorii învață lucruri care nu sînt în Scriptură atunci ungerea ne învață să ne ferim de astfel de oameni pînă cînd nu se vor apleca și lăsa îndrumați de Cuvînt. Prin ungere sîntem capabili să distingem adevărul și minciuna, vocea Păstorului cît și a celui străin.

Oameni necredincioși, Domnul nu a pus niciodată ca învățători în Adunarea Lui. Poate oare Duhul Sfînt, să se folosească de un om mort ca învățător în Adunarea lui Dumnezeu numai pentru că a făcut studii??. Categorie NU.

VOI AVEȚI UNGEREA ȘI ȘTIȚI TOTUL

Nu putem să spunem însă că sîntem desăvîrșiți în cunoștința. Cunoștința noastră este parțială. (1 Cor.13.9). Prin ungere cunoaștem adevărata ființă a tuturor lucrurilor. Cunoștința credincioșilor este în contradicție cu cea a necredincioșilor. Ungerea ne învață a pune TOTUL în legătură cu Domnul Isus. Noi vedem și judecăm totul prin prisma legăturii cu Hristos și prin aceasta recunoaștem adevărata ființă a tuturor lucrurilor. Omul duhovnicesc deosebește totul. (1 Cor 2. 14-16).

El știe că nicio minciună nu vine din adevăr. (1 Ioan 2. 21) MINCIUNA ȘI ADEVĂRUL NU POT VENI DIN ACELAS IZVOR. Duhul Sfînt nu poate activa în amîndouă. Prin ungere rămînem adăpostiți de eroare care este un amestec de minciună cu adevăr. Ungerea ne ferește de acestea, îndeosebi ne face atenți. Duhul Sfînt ne spune categoric că lepădarea credinței începe cînd ascuți de duhurile înșelătoare și de învățăturile dracilor. (1 Tim. 4.1).

PUTEM OARE PRIMI GÎNDURILE DOMNULUI DE LA CEI CARE VESTESC ÎN ACELAȘ TIMP ADEVĂRUL ȘI RĂTĂCIREA? De ce se așează oare unii copii ai lui Dumnezeu la picioarele unor astfel de oameni și deschid urechea la amestecături de rătăcire și adevăr? CEA MAI PERICULOASĂ MINCIUNA ESTE ACEEA CARE ESTE MAI MULT APROPIATA DE ADEVAR.

Să ne ferim de astfel de înșelăciuni! Acest „a ști tot” este o presimțire lăuntrică, duhovnivească pe care o posedăm prin ungere, dacă nu cumva sîntem lumești (1 Cor.3.1,3). Un copil al lui Dumnezeu s-ar putea să nu-și poată explica unele adevăruri dar prin ungere știe ce este Hristos, ce corespunde Celui Sfînt de la care are ungerea. Tocmai fiindcă ungerea este de la Cel Sfînt nu recunoaște nici ceea ce este trupesc, nici ce vine de la trup.

Ce adăpost minunat ne-a dat Dumnezeu prin ungerea aceasta. Noi putem deosebi duhurile înșelătoare. În zilele noastre sînt multe amestecături de adevăr cu minciună. Să ne gîndim la învățăturile „martorilor lui Iehova” și la alte învățături înșelătoare, cum se strîng în jurul lor masele de oameni care nu sînt din adevăr, (Ioan 18.37).

Acestea sînt învățăături care plac omului firesc și care sînt primite de lume cu inimă largă. Deseori afit este de ascunsă minciuna încît unii copii ai lui Dumnezeu s-au lăsat amăgiți încît beau din acelaș izvor cu lumea. Dar oricît s-ar acoperi înșelăciunea cu adevărul totuș va fi recunoscută de piatra de încercare în persoana Fiului lui Dumnezeu.

Cînd apostolii învățau despre ungere a spus-o deschis: "V-am scris aceste lucruri în vederea celor ce caută să vă rătăcească". (1 Ioan 2.26). în zilele noastre cînd Satan se preface în înger de lumină și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii (2 Cor. 11.14-15) învățăm să înțelegem tot mai bine harul ce ni la dat Dumnezeu prin ungere. Frumosul nume de „creștin” (1 Petru 4.16) pe care au dreptul să-l poarte numai cei credincioși înseamnă „uns”. Adevărații creștini sînt oameni unși.

Sîntem noi duhovnicești? (1 Cor. 2. 15; 3. 1)

Numai atunci posedăm această lumină duhovnicească, această cunoștiință lăuntrică. Această cunoștiință lăuntrică nu are nimic comun cu vorbirea unora care pretind a ști totul. O astfel de vorbire nu este a Duhului ci a iubirii de sine. „Dacă crede cineva că știe ceva, încă n-a cunoscut cum trebuie să cunoască.” (1 Cor. 8. 2).

Trecînd acum la

PECETLUIREA CU DUHUL SFÎNT,

nu trebuie să credem că „ungerea, pecetluirea și arvuna Duhului Sfînt”, sînt diferite lucrări pe care Dumnezeu le-ar săvîrși în noi, la diferite timpuri și după starea credinței noastre. Nu este așa.

Aceste lucruri nu sînt lucrări deosebite, ci binecuvîntări deosebite. Noi nu sîntem în stare ca să cuprindem dintr-o singură privire, multe fețe ale binecuvîntării darului Duhului Sfînt, după cum nu putem să îmbrățișăm dintr-o singură privire, cele 4 fețe ale unei case. Dar totuș casa aceea este una și rămîne aceeaș casă, chiar avînd patru fețe cu totul deosebite între ele.

Tot așa ne arată Dumnezeu, diferitele fețe ale binecuvîntării care ne-a fost dată prin darul Duhului Sfînt. Duhul care atunci cînd am crezut în Domnul Isus, ne-a dat mărturia că sîntem copii ai lui Dumnezeu, este acelaș Duh care ne „unge” și pecetluiește și care este „arvuna” moștenirii noastre. Cît timp sîntem îmbrăcați într-un trup ca al nostru, Dumnezeu trebuie să ne înfățișeze „bucată cu bucată” măreția și bogățiile cuprinse în darul Duhului Sfînt.

Pavel scriind efesenilor, le spune de două ori (1. 13; 4. 30) că ei au fost pecetluiți cu Duhul Sfînt. în Efes. 1. 13 el le amintește că lucrul acesta s-a întîmplat după ce au crezut, NU DUPĂ UN TIMP oarecare. Scriptura NU cunoaște niciun spațiu de timp, între „a crede” și „a fi

pecetluiți". Ea spune: DUPĂ CE AȚI CREZUT, AȚI FOST PECETLUIȚI CU DUHUL SFÎNT CARE FUSESE FĂGĂDUIT. În clipa în care am crezut în Domnul Isus, noi am primit iertarea păcatelor, și TOT în aceeași clipă, Dumnezeu ne-a însemnat cu pecetea Lui, prin care El ne-a luat, în stăpânire ca proprietatea Sa, și am devenit locuința Lui. Pecetea ne mărturisește că sîntem ai Săi: „Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui." (Rom. 8. 9).

Am văzut cîteodată în mijlocul unor mari turme de oi, unele care aveau o însemnare făcută cu fierul roșu. Aceste oi fuseseră cumpărate de un alt stăpîn. Noul proprietar nu-și luase însă numaidecît oile afară din turmă. Dar cînd plătise prețul pentru ele, pusese asupra lor pecetea lui: literele numelui său ca semn că oile acelea erau de acum, în chip de netăgăduit proprietatea lui. Nu prin pecetea aceea oile deveniseră proprietatea lui, ci PRIN PREȚUL DE CUMPĂRARE plătit de ei. Dar pecetea pusă, deosebea pe fiecare oaie în parte. Chiar dacă o oaie ieșea la cîmp cu alte mii de oi, nici o încurcătură nu era cu putință, fiindcă oaia își purta pecetea și aceasta arăta a cui era.

Tot așa este și cu credinciosul. Răscumpărat cu prețul scumpului sînge al lui Hristos, el este acum oaia lui Hristos, proprietatea de neatins a lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu a însemnat-o cu pecetea Sa. Deși ne aflăm și ne mișcăm în mijlocul unei lumi necredincioase, totuși nu mai facem parte din ea, ci am devenit proprietatea altuia, a „Aceluia care a înviat din morți" și a cărui pecete o purtăm acum.

Noi nu știm cît timp el are să ne mai lase aici pe pămînt în mijlocul unei lumi necredincioase, dar știm că sîntem proprietatea Sa de neatins.

De îndată ce un alt funcționar judecătoresc a pus pe un lucru oarecare sigiliul statului sau al tribunalului, lucrul acesta a devenit pentru oricine, ceva ce nu poate fi atins.

Tot așa și noi sîntem proprietatea de neatins a lui Dumnezeu. Se poate întîmpla ca un stat să nu fie în stare ca să garanteze cu puterea lui neatingerea sigiliului său; însă puterea Aceluia care ne-a sigilat pentru ziua răscumpărării, este destul de mare ca să păzească pe orice oaie pînă în ziua răscumpărării.

RĂSCUMPĂRAREA sufletelor noastre o avem deja. (Col. 1.14) Dar Scriptura ne mai vorbește de o altă răscumpărare și pe aceea o așteptăm. „Așteptînd înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru (Rom. 8.23) El, Căpetenia mîntuirii noastre, duce pe mulți fii la slavă. (Evrei 2.10).

În vederea acelei zile a răscumpărării, Dumnezeu ne-a pecetluit cu sigiliul proprietății Sale. Și unde este mîna care ar putea oare să înlătore acest sigiliu? Există oare mîini mai puternice

ca ale Sale, ca să poată face așa ceva? Sau poate oaia să înlăture ea însăși pecetea pusă? NIMENI spune Domnul Isus „nu le va smulge din mîna Mea” și „NIMENI nu le va smulge din mîna Tatălui Meu.” (Ioan 10. 28-29). Aceste patru mîini sînt neasemuit de puternice, atotputernice ca să poarte oaia lui Hristos pe care El a pecetluit-o în vederea zilei răscumpărării. După cum Sfîntul Duh este „ungerea și pecetea”, tot așa El este și

ARVUNA MOȘTENIRII NOASTRE,

Adică garanția sigură că toate cîte ne-a dat și ne-a făgăduit Dumnezeu, vor fi partea noastră veșnică. Prin pecetluirea Duhului Sfînt, Dumnezeu, am putea zice că ne spune: „Tu ești al Meu.” Prin arvuna Duhului Sfînt primit, noi putem zice: „Moștenirea este a noastră.”

Prin faptul că Dumnezeu ne-a dăruit Duhul Sfînt și ca o „arvună”, El S-a angajat totodată ca să ne ducă în stăpînirea moștenirii. Așa scrie Petru: „către aleșii care trăiesc ca străini...” (adică către noi, care n-avem aici o cetate stătătoare) spunîndule că „Dumnezeu ne-a născut din nou, la o nădejde vie și la o moștenire nestricăcioasă, neîntinată și nevestejită păstrată în ceruri pentru voi care sînteți păziți de puterea lui Dumnezeu prin credință pentru mîntuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!” (1 Petru 1.3-5).

Așa cum ne aflăm în această lume, simțind adînc slăbiciunea noastră care se vedește atît de des, Dumnezeu vine și ia pricina noastră în puternica Sa mînă, ca să ne ducă la intrarea în stăpînire a minunatei noastre moșteniri. N-avem încă răscumpărarea trupului nostru, dar avem arvuna acestei răscumpărări. (2 Cor. 5. 1-5). N-avem încă minunata noastră moștenire însă avem arvuna acestei moșteniri. (Efes. 1.14).

Pînă la intrarea în stăpînire a moștenirii, credincioșia Lui ne poartă de grije ca să nu obosim sau să lîncezim, iar puterea Lui ne ține și ne ferește de vicleniile și asalturile puterii întunerecului.

Să ne îndreptăm acum urechea la ultimile convorbiri ale Domnului Isus, cu ucenicii Săi. în fața sufletului Său stă moartea și plecarea Sa la Tatăl. El știa toate cîte aveau să vină asupra Lui și acelea îl mișcară într-atîta încît El s-a tulburat în Duhul Său. (Ioan 13. 21). Dar ucenicilor Săi, El nu le vorbește de această tulburare. El le vorbește de binecuvîntările pe care aveau să le primească, precum și de casa Tatălui și de iubirea Tatălui. El îi mîngîie; „Să nu vi se tulbure inima ... Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da,

UN ALT MÎNGÂIETOR (avocat)

Care să rămână cu voi în veac." (Ioan 14). Pînă atunci, El fusese Mîngăietorul lor, Acela care îi conduse și apăraseră. Această slujbă, El o îndeplini în folosul lor, pînă la ultima clipă a șederii Sale cu ei. Cît de mare grijă avea El de ei și cum îi pregătea pentru plecarea Sa!

El îi mîngîia în întristarea lor, pentru ca să nu se simtă singuri și lăsați la propriile lor puteri. Ei aveau să aibă parte de lucruri mai mari. Un alt Mîngîietor (avocat) trebuia să vină la ei, să fie și să rămână în ei. D A R EL?

El voia să fie sus în cer, ca Mare Preot al lor și să vadă mai departe, lîngă Tatăl, de slujba Sa de Mîngîietor și Avocat (1 Ioan 2. 1) astfel încît ei să aibă, de acum înainte DOI MÎNGÎETORI (avocați).

Într-adevăr, noi avem mai mult decît aveau ucenicii în acele zile. Noi avem acum, și pe pămînt și în cer cîte un Mîngîietor. Avem nevoie de Amîndoi, pentru că ne mișcăm în ambele locuri. Nu avem de a face numai cu acest pămînt, ci umblarea noastră este și în ceruri. Pentru acest pămînt, avem nevoie de un Avocat, de Duhul Sfînt, Conducător și învățător care să ne călăuzească în tot adevărul.

El este Acela care ne dă fericita încredințare a dragostei lui Dumnezeu care a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfînt. Drumul nostru duce printr-o lume întunecată, prin încercări și adîncimi; avem însă prin El o putere în inimile noastre, puterea dragostei lui Dumnezeu care ne îngăduie să umblăm într-o viață nouă. El ne întărește în omul dinlăuntru ca să putem ține moartă firea pămîntească iar Hristos să poată locui și stăpîni în inimile noastre.

Duhul Sfînt este și Acela care produce DARURILE care sînt de trebuință pentru zidirea și creșterea noastră, pentru ca să nu mai fim copii, purtați încoace și încolo de orice vînt de învățătură. *Toate* felurilele daruri pentru zidirea noastră le produce unul și același Duh. (1 Cor. 11.11). El se aseamănă cu servul lui Avraam care a condus pe logodnica lui Isaac prin pustie, pînă la fericita unire cu logodnicul ei.

Acestea și alte multe sînt lucrarea AVOCATULUI în noi, cu noi și pentru noi, aici pe pămînt. Dar și în CER avem nevoie de un avocat, de Isus Hristos. Prin El, putem să trăim chiar acum, sus în cer, viața noastră, în părtășie cu Tatăl, în timp ce picioarele noastre umblă încă aici pe pămînt. El se roagă pentru noi și ca mare preot ne pune la îndemîină milă, har și ajutor, ca să fim învingători.

El nu se mulțumește să ne păzească și să ne poarte prin greutățile pustiului dar ne și conduce în locul Prea Sfînt ceresc pentru ca să vedem acolo slava Sa și să ne închinăm Tatălui. (Evrei 4. 15-16; 10. 19-22). Dar El face și mai mult!

Cînd sîntem neveghetori, cînd niște pete sî păcatul au întunecat împărtășirea noastră cu Tatăl, El nu-și retrage mîna de la noi, ci mijlocește pentru noi lîngă Tatăl, ca Avocat al nostru. N-avem nevoie ca să păcătui, căci noi nu mai sîntem sub stăpînirea păcatului, cu toate că păcatul este încă în firea noastră pămîntească.

Dar cînd am păcătuit, El, Cel Drept, mijlocește pentru noi astfel încît, prin încredințarea de păcat, prin căința și mărturisire, El ne readuce iarăși în împărtășire cu Tatăl.

Așa dar, avem un Avocat (Mîngîietor) pentru toate cîte privesc mersul nostru prin această lume; și mai avem un Avocat pentru toate cîte privesc umblarea noastră în ceruri, adică fericita noastră împărtășire cu Tatăl.

Cu cîtă dragoste și cu cîtă îngrijire ne înconjoară Dumnezeu! N-ar trebui oare să tăcem și să cugetăm în liniște la TOT ceea ce Dumnezeu ne-a făcut?? El ne-a dat pe Fiul Său! El, pentru noi, L-a pus în țărîna morții! (Ps. 22).

El a trimes Duhul Sfînt pe pămînt, ca Mîngâietor, iar Hristos șade sus, pentru noi ca Mare Preot și Avocat! Cît de multe daruri ne-a dat Dumnezeu! Cît de mult ține El la noi! Cît de puțin ne dăm noi seama de mărimea acestei dragoste dumnezeiești, care ne înconjoară cu atîta plinătate din TOATE părțile! într-adevăr „credincios este Dumnezeu, prin care am fost chemați la împărtășirea cu Fiul Său, Isus Hristos, Domnul nostru." (1 Cor. 1.9).

Ochiul Domnului vedea mai dinainte această plinătate de binecuvîntări - care face să ne închinăm - cînd spunea ucenicilor întristați: „Vă este de folos ca să mă duc." Ei nu puteau atunci să priceapă acest cuvînt, căci Mîngîietorul încă nu venise. Ei erau ca învăluiți în negura ceasului acela și copleșiți de grozăvia întîmplărilor prin care aveau să treacă. Nouă ne vine greu să ne închipuim ce a fost pentru ei, cînd Acela pe care se rezema credința lor, a fost răstignit de mîini păcătoase și a murit! După aceasta a urmat minu-nata preschimbare din dimineața învierii, cînd Dumnezeu aduse înapoi pe Marele Păstor al oilor și oile cele risipite se adunară iarăși în jurul Celui înviat.

Iar acele 40 de zile în care El fu văzut de dînșii, cînd se afla cu ei (F. Ap. 1. 4) cît de minunate au trebuit să fie! Și totuși nu era mai minunat ca astăzi, cînd îl avem și noi în mijlocul nostru! El era cu ei ca Cel înviat, cu noi este ca Cel slăvit și care "ca întîiul născut între mulți frați, conduce în mijlocul Adunării, cîntarea de laudă către Tatăl ceresc". (Evrei 2. 12).

Apoi a urmat ultima lor ședere cu Cel înviat. El îl văzură plecînd la cer și cu însăși ochii lor îl urmară într-acolo. Ce mai aveau ucenicii de a face cu această lume și cu lucrurile ei pe care

Domnul le părăsise acum? Ei se suiră în „odaia de sus” ca niște despărțiți de această¹ lume și acolo stăruind în rugăciune așteptară, după cuvîntul Său. făgăduința Duhului.

EVENIMENTUL RUSALIILOR

Numele de „Rusalii” vine de la cuvîntul grecesc „pentecoste” care înseamnă „a cincizecea zi.” Sărbătoarea Rusalilor la iudei avea loc după șapte săptămîni de la legănarea snopului. (Levit. 23. 15-16).

Să luăm Scriptura în mînă și să mergem mai aproape la primele două versete din capitolul al doilea din Faptele Apostolilor. Conținutul principal al primelor două capitole este:

Domnul Isus părăsește pămîntul și merge sus în cer iar Duhul Sfînt părăsește cerul și vine jos pe pămînt. Observăm apoi că cei credincioși în ziua Rusalilor au fost strînși la un loc (într-o casă) vers. 1

Versetul 2 ne spune că s-a auzit un vîjiiit din cer și TOATA CASA unde ședeau a fost cuprinsă. TOȚI din casă au fost botezați cu Duhul care era în casă așa cum ar intra apă într-o navă și toți din vapor ar fi fost îngropați în apă. Cred că a fost un moment minunat pentru ucenici cînd după Cuvînt ei s-au văzut introduși în Duhul Sfînt.

Așa cum la botezul în apă cel ce se botează este introdus în apă, așa a avut loc aici botezul cu Duhul Sfînt pentru ca ei să formeze un Trup așa cum scrie Pavel: „Noi toți în adevăr, am fost botezați de un singur Duh ca să alcătuim un singur Trup . . .”

În versetul 3 întîlnim un nou eveniment: „Niște limbi CA de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat cîte una pe FIECARE din ei.” Fiecare din ei au primit acum personal Duhul Sfînt. în chip de limbi împărțite, Duhul Sfînt se așeza pe fiecare din ei ca să locuiască și să rămînă pentru totdeauna în ei. (Ioan 14.16). Să repetăm încă odată:

În vers. 1 și 2 pe primul plan apare totalitatea credincioșilor (toți laolaltă). Unui singur nu este amintit aici. în vers. 3 pe prim plan apar persoanele singure (pe fiecare în parte). Primul eveniment, botezul (vers. 1 și 2) a fost pentru TOTALITATEA credincioșilor ca să formeze singurul Trup.

Al doilea eveniment, darul Duhului Sfînt (vers. 3) a fost dat tuturor credincioșilor, dar fiecăruia personal.

Vers. 4 ne arată UEMPLEREA CU DUHUL SFÎNT care e în legătură cu al doilea eveniment, (darul Duhului Sfînt). Această umplere s-a realizat și mai tîrziu în repetate rînduri la fiecare în parte. (Efes. 5.18).

Nu găsim nicăieri O REPETARE a botezului cu Duhul Sfânt și nici a darului Duhului. O SINGURA DATA A AVUT LOC BOTEZUL CU DUHUL SFÎNT LA TOTALITATEA CREDINCIOȘILOR PENTRU AI UNI ÎNTR-UN SINGUR TRUP care crește pînă la venirea Domnului.

Și O SINGURA DATA primește fiecare credincios personal Duhul Sfânt ca pecetea și arvuna pentru ziua răscumpărării.

UMPLEREA cu Duhul Sfânt a avut loc pe lîngă acesta la aceleaș persoane.

Deci, cele trei versete din cap. 2 a Faptelor conțin DOUA EVENI-MENTE DEOSEBITE care au avut loc la aceiaș oră. Unul se referea la totalitatea credincioșilor, iar celălalt la fiecare în parte. Acestea au fost împlinirea a două promisiuni:

1. Că ei vor fi botezați cu Duhul Sfânt și
2. Că trebuia să primească darul Duhului Sfânt care să rămînă ÎN ei și CU ei.

Amîndouă promisiunile s-au împlinit în dimineața aceleiași zile de Rusalii. Botezul și darul Duhului Sfânt NU sînt una și aceiaș. Deși au avut loc în aceiaș zi și în aceiaș timp nu trebuie amestecate. Noi trebuie să le deosebim așa cum deosebim „ungerea, pecetluirea și arvuna Duhului”, cu toate că ne-au fost dăruite în timp cu darul Duhului. Sfânt. Neobservarea acestei deosebiri a dus la mari derutări și la păreri care sînt împotriva Scripturii.

Nimeni nu poate folosi pentru „a trimite”, „a da” și „a primi” cuvîntul „botez”. Scriptura este dumnezeiește exactă și noi să ne ferim de a da unor cuvinte alt înțeles. Aceasta ne duce numai la rătăcire.

Să ne ocupăm acum de

BOTEZUL CU DUHUL SFÎNT

Scriptura spune foarte puțin despre botez. în afară de textul analizat înainte mai este amintit de șapte ori în Scriptură. în trei texte (Matei 3. 11; Marcu, 1. 8 și Luca 3. 16), Ioan Botezătorul mărturisește profetic că Cel ce vine după el, Domnul Isus va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. în al patrulea text (Ioan 1.33) se vorbește despre descoperirea care a fost făcută lui Ioan în legătură cu Domnul Isus: „Acela peste care vei vedea Duhul pogorîndu-se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt”.

În al cincelea text (F. Ap. 1.5) însuși Domnul Isus îndreaptă pe ucenici spre botezul cu Duhul Sfânt, care a avut loc după mai multe zile. în al șaselea text (F.Ap.11, 16) Petru privește înapoi la botezul cu Duhul Sfânt care a avut loc în ziua Rusalilor. El spune: „Și mi-

am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: „Ioan (Botezătorul) a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt."

În al șaptelea text (1 Cor. 12. 13) sîntem învățați ce a avut loc în botezul cu Duhul Sfânt, adică formarea singurului Trup a lui Hristos pe pămînt: „Noi toți am fost botezați de un singur Duh ca să alcătuim un singur Trup . . ." (1 Cor. 12. 13).

Deci șase texte ne îndrumă spre evenimentul Rusalilor și un text ne arată partea lăuntrică. Ziua Rusalilor a fost vestită de Ioan Botezăto-rul, Domnul Isus iar mai târziu Petru se referă la ea. Pavel ne învață că TOȚI credincioșii au fost botezați în botezul acesta pentru formarea Trupului lui Hristos. Mai mult nu ne este spus cu privire la botezul cu Duhul Sfânt. Cu acest botez a început pe pămînt ceva cu totul nou:

FORMAREA SINGURULUI TRUP

Din clipa aceea, în Ierusalim, mica turmă de credincioși a încetat ca să mai fie o turmă alcătuită din mai mulți credincioși aparte. Ei au devenit acum „un singur Trup" care nu poate fi desfăcut și care este legat în chip nedespărțit cu Capul care este în cer. Lucrul acesta este cu totul altceva decît șederea laolaltă a unui număr de credincioși. Acum ei alcătuiau un Trup.

În clipa în care minunatul sunet, ca un vijiiit din cer a umplut casa, ei au fost botezați spre alcătuirea acestei unități co totul necunoscută pînă atunci pe care nici o putere nu o poate desface și despre care Domnul spune: „Porțile locuinței morților nu o vor birui." (Matei 16. 18)

Dușmanul poate căuta și chiar poate reuși, ca prin păcat, dezbinare, etc. (F. Ap. 5; 1 Cor. 3) să strice înfățișarea din afară (văzută) a acestei unități dar unitatea însăși, care și-a găsit ființă în botezul cu Duhul Sfânt, este de nedistrus. Ea este o realitate care NU poate niciodată să fie înlăturată: ea „este un singur Trup" (Efes. 4. 4)

Niciodată nu se văzuse înainte așa ceva în lume. Enoh, Noe, Avraam, Moise, David, au fost toți niște credincioși care au umblat cu Dumnezeu, dar el n-au alcătuit laolaltă un trup care să fie legat de Capul ceresc, ca fiind Trupul lui Hristos.

Un asemenea gînd era cu totul departe de mintea lor și nici nu putea să se silească vreodată în vreo inimă omenească; însă gîndul acesta era în inima lui Dumnezeu încă de mai înainte de întemeierea lumii. În Adam și Eva, Dumnezeu arăta în taină acest plan ascuns al Inimii Sale. Despre lucrul acesta vorbește Pavel, cînd scrie efesenilor: „Taina aceasta este mare, dar eu vorbesc cu privire la Hristos și cu privire la Adunare." (Gen. 2. 24; Efes. 5. 32).

Independența Evei este contopită în unirea cu bărbatul ei: „Dumne-zeu a pus numele lor (la plural): Adam (om) - Gen. 1. 27 -

În învățăturile ce ni le dă cu privire la Adunarea Domnului, Pavel ne îndreaptă privirile asupra trupului omenesc și spune: „Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sînt mai multe, sînt un singur trup, -tot așa este și Hristos."

Noi am fi spus: „tot așa este și Adunarea." Dar Dumnezeu spune vorbind despre Adunare: „tot așa este și Hristos." Ar putea oare unirea copiilor lui Dumnezeu între ei și toți laolaltă cu Hristos să fie arătată, într-un fel mai strîns și mai de nesdruncinat decît în aceste cuvinte?? Ea-Adunarea - este numită după numele Aceluia din care face parte integrantă. Tot așa după cum numele soției se contopește în numele soțului ei și tot așa după cum Dumnezeu „le dădu numele de Adam", tot astfel și Scriptura leagă Adunarea cu Hristos, în acest singur nume de „Hristos". Apoi în versetul următor, apostolul ne lămu-rește pricina acestui lucru: „Noi toți în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup. ... (1 Cor. 12. 13)

MULTE ADUNĂRI DIFERITE

Dacă Scriptura, vorbindu-ne despre botezul Duhului Sfînt ne pune înaintea ochilor „un singur Trup", o singură Adunare - Adunarea Lui care a găsit ființă atunci, de ce vedem astăzi mul - te adunări diferite și de unde vin ele? De ce aparține astăzi un mădular al „Trupului lui Hristos" unei biserici iar alt mădular unei alte biserici?

N-am fost oare toți botezați într-un singur Duh ca să alcătuim un singur Trup? De ce arătăm noi, oare atît de puțin acest ADEVĂR în practică? Oare faptul de-a face parte dintr-o grupare (fie chiar purtînd numele cel mai evanghelic) sau dintr-o biserică națională nu este o tăgăduire a singurului Trup?

Dacă noi sîntem mădulare ale singurului Trup al lui Hristos mai putem oare să fim totodată mădulare ale unui alt trup? Sau poate mădularul să fie legat de altceva cu care Capul nu este legat?? Scriptura nu cunoaște lucrul acesta: ca un credincios să fie mădular al altcuiva, decît al „Trupului lui Hristos" (1 Cor. 12. 18) atunci DE CE să cunoaștem n o i un astfel de lucru?

Oare poate să-l fie plăcut Domnului ca să ținem la lucrul acesta, ca cineva să fie mădular al unei grupări pe care Scriptura nu o cunoaște?? Dacă prin harul lui Dumnezeu sînt mădular al

Trupului lui Hristos atunci ca atare sînt legat de toate măduarele Trupului Său, atît cu cei din orașul meu, din țara mea cît și cu aceia din toată lumea.

Orice altă legătură în afară de aceasta este o tăgăduire a unității Adunării lui Dumnezeu, a Trupului lui Hristos.

Specificăm că am folosit expresia „mădular” pentru că aceasta e recunoscută de Biblie și nu cea de „membru”.

Înfățișîndu-ne Adunarea ca singurul Trup, Scriptura ne arată între altele, UNITATEA celor ce-l alcătuiesc, ei fiind toți mădule ale acelui Trup. Dar ea ne vorbește de Adunare în calitatea ei de „Casa lui Dumnezeu” de Casa acestui Dumnezeu care nu este un Dumnezeu, al neorînduiei. (1 Cor. 14. 33).

în Casa lui Dumnezeu domnește, disciplina și buna rînduială; și NU niște rînduiei care să fie după statute și aranjamente omenești, ci rînduiei pe care, NU niște oameni le-a dat ci CHIAR EL. Astfel noi sîntem răspunzători:

1. Ca să MENȚINEM neștirbit adevărul UNITATII de nesdruncinat, a Trupului lui Hristos.
2. Să NU NE UNIM, nici chiar să recunoaștem alte rînduiei sau alte lucruri decît acelea pe care El le-a dat.

Nu știm dacă (și pînă unde) credincioșii din ziua Rusalilor au înțeles că Domnul prin botezul cu Duhul Sfînt, alcătuiască singurul Trup, Adunarea Sa. Dar caracterul acestui singur Trup: O INIMA ȘI UN SUFLET a fost înfăptuit și arătat în mijlocul lor, prin Duhul care locuia în ei. Însă lărgimea botezului cu Duh Sfînt și anume faptul că acest botez avea să se întindă -ba cuprindea și pe credincioșii dintre neamuri (care erau încă departe) ei nu, puteau să-l priceapă nici măcar să-l bănuiască.

Sărbătoarea evreiască a Rusalilor cuprindea în sine o indicație (o arătare) în această privință. În zilele Cincizecimii trebuiau aduse înaintea Domnului „două” pîini ca dar legănat. (Levit. 23. 17). Aceste două pîini pot fi privite ca preînchipuind pe iudeii și păgînii despre care Pavel scrie: „El a făcut din cei doi UNUL și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea”. (Efes. 2.14).

Această prefacere în „una singură” a celor două pîini din ziua Cincizecimii a avut loc în aceiași zi a Rusalilor, Noului Testament, după cum citim: „Toți am fost botezați într-un singur Duh, ca să alcătuim un singur Trup fie iudei, fie fie greci.

Am spus că, credincioșii evrei nu puteau să înțeleagă, nici nu puteau măcar să le vină în minte așa ceva. Această neînțelegere se poate vedea din surprinderea și mirarea adîncă care îi

cuprinse, când darul Duhului Sfânt se revarsă și asupra neamurilor și când Duhul Sfânt cade asupra acestora din urmă, ca și la început asupra lor. (F. Ap. 10. 45).

Nu că cele întâmplate la Rusalii, s-ar fi repetat și în casa lui Corneliu, dar auzind deodată pe cei din casa lui vorbind în limbi și mărimd pe Dumnezeu, ei recunoscără că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste neamuri, după cum zice Scriptura: „îi auzeau vorbind în limbi și mărimd pe Dumnezeu:" (F. Ap. 10. 44-46).

Aceste arătări în cei dinții credincioși dintre neamuri au trebuit totuși să semene atîta cu cele din ziua Rusalilor încît Petru, văzînd, în ele o legătură făcută cu botezul Duhului Sfânt din ziua Rusalilor, a trebuit să se gîndească la Cuvîntul Domnului (pe care El îl rostise avînd în vedere ziua Rusalilor): „Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile veți fi botezați cu Duhul Sfînt."

Și mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis. . . ." (F. Ap. 1. 5 și 11. 16). Prin această ciudată asemănare în felul de a lucra al Duhului Sfînt, Domnul a adus pe Petru și pe credincioșii iudei ca treptat, treptat să priceapă că și neamurile erau cuprinse în acel Trup alcătuit în ziua Rusalilor prin botezul Duhului Sfînt.

CĂDEREA ȘI VĂRSAREA

Din faptul că aceste versete: F. Ap. 10. 44-46 ne spun că Duhul Sfînt „a căzut" (pogorît) și a fost „turnat" (vărsat), peste Corneliu și cei ce erau cu el, unii au tras concluzia că aceștia ar fi primit un nou botez al Sfîntului Duh, și că ceia ce s-a întîmplat la Rusalii s-ar fi repetat aci.

Scriptura însă nu ne spune așa ceva. Cei drept, vedem că Dumnezeu a lucrat într-un mod deosebit față de aceste prime roade dintre neamuri, ca să facă astfel legătura cu botezul Duhului Sfînt ce avuse loc în ziua Rusalilor, dar Scriptura nu mai vorbește NICIODATA despre un botez cu Duhul Sfînt, ci tot mereu despre „darul" Duhului Sfînt prin care toți credincioșii erau adăugați la familia lui Dumnezeu, familie alcătuită în ziua Rusalilor și care creștea mereu.

Dar să cercetăm mai de aproape aceste cuvinte: „a căzut, și a fost turnat". Mai întîi, să luăm aminte la faptul că nu găsim aceste cuvinte decît în legătură cu timpul de la început al Adunării pînă cînd acest așezămînt alcătuit din evrei și din neamuri, a fost statornicit.

Vedem de asemenea că, aceste cuvinte nu sînt întrebuițate decît cu privire la cele DINTÎI ROADE dintre iudei (F. Ap. 11.15) dintre samariteni și dintre neamuri. Se vede că Dumnezeu întrebuițea niște căi cu totul extraordinare ca să introducă pe ucenici în planul Adunării Sale.

În ziua Rusalilor, Dumnezeu făcuse cunoscut vestea că făgăduința Sfintului Duh nu era numai pentru copii lui Israel, ci și pentru cei ce erau încă departe în oricât de mare număr avea să-i cheme Domnul Dumnezeuul *nostru*. (F. Ap. 2.39). Când Dumnezeu a chemat într-un mod cu totul neobișnuit pe primii credincioși dintre cei departe, El a însoțit chemarea aceasta de niște semne întocmai ca și semnele care fuseseră văzute „la început” (adică în ziua Rusalilor).

Aceasta o vedem din cuvîntul: „Aceștia care au primit Duhul Sfînt ca și noi.” (F. Ap. 10.47). Mai departe citim: „Duhul Sfînt a căzut peste ei ca și peste noi la ÎNCEPUT (F. Ap. 11. 15).

Prin cuvîntul acesta: „la început” privirile ne sînt îndreptate asupra vers. 3 și 4 din F. Ap. 2 cînd Duhul Sfînt s-a așezat peste fiecare în parte și ei au început ca să vorbească în limbi.

Prin aceste întîmplări extraordinare pe care nu le găsim decît în cazul de față, Petru a trebuit să fie adus să înțeleagă CĂ ȘI neamurile erau cuprinse în Trupul alcătuit în ziua Rusalilor, prin botezul cu Duhul Sfînt; sau cum spune Pavel mai tîrziu: „că toți fie iudei, fie greci am fost botezați ca să alcătuim un Trup.”

Iată acum versetele în care se găsește cuvîntul „a căzut” Duhul Sfînt: F. Ap. 8. 16; 10. 44; 11. 15. Iar despre „turnarea” Sfintului Duh, ne vorbesc următoarele: F. Ap. 2. 17. 33; 10. 45.

Pavel întrebuițează și el odată acest cuvînt, ca privind întregimea credincioșilor, în Tit 3. 6. Însă aceste versete nu ne spun nicidecum că această „cădere” a Duhului și această „turnare” a Duhului ar fi fost ceva care să se fi văzut și într-un chip exterior (în afară) așa cum este cazul în ziua Rusalilor. Citim de pildă că „a căzut frica peste toți” (F. Ap. 19. 17 comp. cu Rom. 15. 3 și F. Ap. 13. 11)

Aceasta nu înseamnă că „căderea fricei” s-a putut vedea și într-un chip exterior (în afară).

Același lucru și cuvîntul „a turna” (sau a vărsa). Același cuvînt întrebuițat în cartea lui Ioel 2. 28 și în F. Ap. 2.17, 33 pentru „turnarea sau vărsarea” Duhului Sfînt îl găsim întrebuițat și în Ps.42.4;62.8;69. 24 etc. De asemenea „a-ți vărsa sufletul” sau turnarea sau vărsarea miniei NU sînt lucruri legate de ceva care se zărește în afară.

Așa dar cuvintele acestea apasă mai de grabă asupra faptului că lucrul s-a făcut DEODATĂ și pe NEAȘTEPTATE, decît că ar fi fost văzut și în afară. Aceste versete (tot F. Ap. 10. 44-46) ne dovedesc de altfel acest lucru. Petru nu vorbise decît puține cuvinte și iată că el este întrerupt brusc și ei (cei de față) își dau seama cu uimire că neamurile primiseră Duhul Sfînt „căci ii auzea vorbind în limbi și mărink pe Dumnezeu.”

Această lucrare a Duhului (și nu un semn VĂZUT sau SIMȚIT - convinse pe credincioșii evrei că acele suflete dintre neamuri primi-seră Duhul Sfânt. Ei văzură în cele întâmplătoare aci o oarecare urmare a ceea ce avuse loc în ziua Rusalilor și a cărei primă parte o trăiseră ei înșiși. Prin adăogirea acestor prime roade (pîrga) dintre neamuri, Adunarea își luase acum înfățișarea definitivă ca fiind o „împreună alcătuire” a credincioșilor dintre iudei și neamuri.

Cei drept, Scriptura ne mai vorbește și despre „vorbirea în limbi” precum și despre „a mări pe Dumnezeu” ca de niște lucrări ale Duhului Sfânt dar de atunci NU le mai pune niciodată în legătură cu „căderea” sau „turnarea” Duhului Sfânt.

Pentru cine este străină deosebirea între „botez și dar” al Duhului Sfânt în evenimentul de la Rusalii, acela nu va face nici deosebirea dintre „darea, venirea și primirea Duhului Sfânt.” Dar credinciosul poate fi sigur că Domnul spune ce crede și crede ce spune.

Promisiunea Tatălui care cuprinde darea, venirea și primirea Duhului Sfânt și botezul cu Duhul Sfânt NU sînt nicicînd una și aceeași. La un dar este nevoie de un dăruitor, la venire o persoană, la primire un primitor, la botez un botezător.

Scriptura deosebește toate acestea foarte exact. Cînd vorbește de darul Sfîntului Duh, atunci ne spune că Daruitorul este atît Tatăl cît și Fiul (Ioan 14.16; 15.26; F. Ap. 11.17) Iar dacă ne vorbește de botezul cu Duhul Sfânt, atunci numește pe Domnul Isus singurul bote-zător. (Mat. 3.11; Marcu 1. 8; Luca 3.16; Ioan 1. 33)

Unii din cauza necugetării lor cer a fi botezați de Duhul Sfânt ca și cum Duhul Sfânt ar boteza cu Duhul Sfânt.

Astăzi sînt multe păreri cu privire la botezul cu Duhul Sfânt și noi avem nevoie de har ca să nu trecem peste ce este scris. Mi s-a spus, de pildă, în repetate rînduri, că:

Prin botezul cu Duhul Sfânt se săvîrșește

O LUCRARE ÎN CEI CREDINCIOȘI.

Că prin urmare, fiecare trebuie să umble după botezul cu Duhul Sfânt.

Că prin botezul acesta, fiecare primește o anumită parte din Duhul în care este botezat.

Dacă ne uităm în Scriptură, nu găsim de loc că prin botezul cu Duhul Sfânt se săvîrșește o lucrare în noi. NU este vorba în ce privește acest botez, de o lucrare în noi, ci de o LUCRARE CU NOI. Prin botezul cu Duhul Sfânt, o lucrare s-a înfăptuit cu credincioșii: **ACEEA, CA EI AU FOST UNIȚI CU TOȚII ÎNTR-UN SINGUR TRUP.**

Cît privește

„UMBLAREA DUPĂ BOTEZUL CU DUHUL SFÎNT”

ea se întemeiază pe părerea că acest botez are loc și astăzi și că el este pentru fiecare credincios individual. Scriptura însă - lucru foarte vrednic de luat în seamă - nu cunoaște niciun botez al Duhului de care să se fi bucurat individual un singur credincios.

Botezul cu Duhul Sfînt a avut loc, conform cuvintelor Domnului, în ziua Rusalilor la Ierusalim și el a fost (spre deosebirea botezului în apă) partea nu a unei singure persoane, ci a întregimii credincioșilor, adică a TUTUROR credincioșilor laolaltă. În lumina acestui adevăr trebuie să judecăm veștile care spun: „fratele sau sora cutare (adică un singur ins) a fost botezat cu Duhul Sfînt!”

El nu a fost (ca botezul în apă) făcut pentru fiecare în parte - cînd aici, cînd acolo - ci a fost o lucrare a Domnului săvîrșită o s i n g u r ă dată cu TOȚI credincioșii laolaltă ca alcătuiind un întreg; era lucrarea Domnului săvîrșită o SINGURA DATA și prin care El înființa Adunarea Sa, în care toți cei ce primesc Duhul Sfînt sînt cuprinși, așa cum spune Scriptura: „Noi toți am fost botezați de un singur Duh ca să alcătuiim un singur Trup.”

Scriptura nu mai vorbește apoi niciodată despre alte botezuri cu Duh Sfînt, care ar trebui să se mai întîmple. Mai putem oare să fim botezați încăodată ca să alcătuiim un singur Trup? Poate oare Adunarea să ia ființă de mai multe ori, decît o singură dată?? Acela care începe o clădire de mai multe ori NU este meșter bun.

Dacă Adunarea a fost alcătuită în ziua Rusalilor, se mai poate oare ca ea să fie alcătuită din nou? Poate oare Trupul lui Hristos să mai ia încă odată ființă? NICIODATĂ!

Unirea mădulelor într-un singur Trup, Trupul lui Hristos a avut loc prin botezul cu Duhul Sfînt în ziua Rusalilor și Scriptura NU ne vorbește NICIODATĂ despre o REPETARE a acelui botez. Este adevărat că în perioada începătoare, în timpul așezării Adunării, Dumnezeu a descoperit prin niște întîmplări deosebite (cum am văzut cu Corneliu) largimea și rostul acestui botez, dar nu este vorba niciodată de o repetare a botezului cu Duh Sfînt.

Fiecare credincios care primește pecetea Sfîntului Duh este adăugat la Trupul care și-a găsit începutul în ziua Rusalilor. Copilul care se naște, intră în familia care a fost alcătuită mai înainte, dar NU are loc o nouă întemeiere a familiei oridecîteori se naște un copil. Toți sînt cuprinși în actul de întemeiere al familiei care s-a făcut o singură dată. Tot astfel nu are loc un nou botez pentru fiecare credincios în parte, ci prin darul (primirea) Duhului Sfînt (nașterea spirituală) fiecare este făcut pârtaș al botezului, care a avut loc o singură dată și prin

care familia cea cerească a fost întemeiată așa încât Pavel putea să scrie corintenilor care erau încă „firești”, că ei au fost botezați într-un Duh ca să alcătuiască un trup.

Ei toți aveau parte de lucrul acesta și nu numai câțiva dintre ei socotiți după judecata omenească ca fiind mai înaintați.

Încă un cuvânt, cu privire la punctul al 3-lea arătat mai înainte, privitor la gândul că prin botez s-ar primi ceva. Oriunde găsim în Scriptură cuvântul „botez” nu găsim niciodată în legătură cu el gândul că cel care este botezat ar primi prin aceasta o parte din

ELEMENTUL (duhul, apa, etc.) în care el este botezat.

Adică, că ar primi o parte din Duhul Sfânt pentru că el este botezat în Duhul Sfânt; sau o parte din apă pentru că este botezat în apă; sau din nor și din mare, în care Israel a fost botezat. Gândul pe care Scriptura ni-l arată în legătură cu botezul, nu este al „primirii” de ceva, ci al „unirii împreună cu ceva” și al ieșirii de pe un tărâm și al intrării pe altul.

De pildă: Israel a fost botezat în nor și în mare. Ei neau primit nimic din mare, ci era vorba de ieșirea din legătura cea veche și intrarea într-o legătură nouă. Prin botezul în nor și în mare, ei au fost uniți astfel: în nor cu mărirea și prezența lui Dumnezeu; în mare era despărțirea de Egipt și intrarea lor în pustie.

În botezul cu apă, noi nu primim nimic din apă, dar pentru că „sîntem făcuți una împreună cu El” (Rom. 6. 4-5), botezul însemnează pentru noi părăsirea întregului tărâm al primului om (Adam) și intrarea în sfera de viață a omului al doilea (Hristos); el este totodată punctul de despărțire între doi oameni (cel vechi și cel nou) și între tărîmurile lor (cel pămîntesc și cel ceresc).

Tot astfel este și cu botezul în Duhul Sfânt. El însemnează ieșirea din ceea ce noi eram înainte: iudei, greci, robi oameni slobozi și încorporarea noastră (intrarea noastră) laolaltă în singurul Trup, care este Adunarea lui Hristos- Fiul lui Dumnezeu.

VORBIREA ÎN LIMBI

Alții, legînd de botezul cu Duhul Sfânt „vorbirea în limbi”, au stabilit că ar fi semnul după care se cunoaște că cineva a fost botezat cu Duh Sfânt. Acest punct de vedere se reazimă pe o concluzie (socoteală) falsă. Corintenii, cărora le scria Pavel că ei toți au fost botezați în Duhul Sfânt, erau departe de a vorbi toți în limbi (1 Cor. 12. 29-30), prin urmare, nu ne învață că un singur ins (credincios) poate să fie botezat cu Duh Sfânt, nici că acest botez trebuie să fie urmat de „vorbirea în limbi.”

Chiar în ziua Rusalilor, nu găsim vorbirea în limbi în legătură cu botezul Duhului, ci doar cu „umplerea cu Duhul Sfânt, „vorbirea în limbi nu este semnul deosebitor. Când mai târziu, mulți au devenit credincioși și s-au umplut de Duh Sfânt (F. Ap. 4. 31), NU găsim că ei ar fi vorbit în limbi.

De asemenea când Pavel s-a umplut cu Duh Sfânt (F. Ap. 9.17) ni se istorisește numai despre SINCERITATEA mărturisirii sale, dar nici-decum că el vorbea în limbi.

În tot timpul - poate 10 ani - cuprins între Rusalii și întoarcerea la Dumnezeu a Iul Corneliu (F. Ap. 10), găsim mai multe istorisiri despre semne și minuni mari, dar nici o arătare și nici o aluzie la vorbirea în limbi. Mai departe în perioada următoare de vreo 14 ani, cuprinsă între pocăința lui Corneliu și ucenicii din Efes (F. Ap.19) NU găsim de loc amintită vorbirea în limbi. De notat că pe acești ucenici, apostolul Pavel când i-a întâlnit NU i-a întrebat nici de vorbirea în limbi și nici dacă au fost botezați cu Duhul Sfânt, ci doar le-a zis: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?

Să observăm bine- „Când ați crezut" și nu când ați fost botezați. Și a doua întrebare: „Dar cu ce botez ați fost botezați?". Deci, care este temelia credinței voastre? În cine ați crezut? Cu cine v-ați unit? Pe cine mărturișiți?

Auzindu-i că ei n-au cunoscut decât pe Ioan Botezătorul, Pavel le-a vorbit despre Domnul Isus și nu despre Duhul Sfânt. Și când au auzit aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Apoi Duhul Sfânt a mărturisit, a adevărat că mărturisirea credinței lor a fost adevărată. Că deci și ei au fost adăogați la Adunarea lui Hristos.

Apoi iarăși, de la cap. 19 până la sfârșitul cărții Faptelor Apostolilor (un spațiu de timp de vreo 7 ani) NU ni se istorisește nimic despre vorbirea în limbi.

Cele trei cazuri pe care le-am găsit în Fapte au fost după cum am văzut, într-o strînsă legătură cu unele învățăminte deosebite pe care Domnul le-a dat a lor Săi în acele zile. Apoi nu mai găsim în nici o carte din Biblie, afară de l-a epistolă către corinteni, ceva despre vorbirea în limbi. Și ce loc dau unii astăzi vorbirii în limbi despre care Scriptura ne spune că va înceta.

Se spune câte odată că limbile vor înceta numai „când va fi venit ceea ce este desăvârșit." Lucrul acesta nu se potrivește însă cu Scriptura. Să ne uităm mai de aproape la acest verset din 1 Cor. 13. 8.

Pavel vorbește acolo despre durata veșnică a dragostei. Apoi, el revine încă odată asupra a trei lucruri, despre care el vorbise mai înainte în vers. 1 și 2:

Proorociile,

Limbile,

Cunoștința.

Despre PROOROCHII, el spune că vor fi desființate; tot așa spune despre CUNOȘTINȚA că va fi desființată.

Despre LIMBI însă spune dimpotrivă că ele vor înceta. În vers. 9 apostolul revine încă o dată asupra cunoștinței și asupra proorociilor și ne spune că amîndouă le avem în parte. Însă vorbirea în limbi, nu o cuprinde în ceea ce este numai în parte. Apoi în vers. 10, el ne spune: „cînd ceea ce este în parte” (cunoștința și proorociile) va fi desființat și anume: atunci „CÎND VA VENI CE ESTE DESĂVÎRȘIT.”

Așa dar, vedem lămurit din aceste cuvinte că încetarea vorbirii în limbi, nu este cuprinsă în lucrurile care vor fi desființate de abia atunci cînd „va veni ce este desăvîrșit” ci apostolul fără a lămuri în care împrejurări, ne spune pur și simplu că limbile vor înceta.

În acele zile în care „vorbirea în limbi” avea loc în Adunări, darul acesta purta într-un chip așa de vădit pecetea Duhului Sfînt încît NU putea să existe nicio îndoială în privința curăției lui.

Ceeace se numește astăzi „vorbire în limbi” nu arată așa ceva. Ba chiar cei ce o susțin (conducătorii) sînt nevoiți în multe cazuri, să recunoască ei înșiși neautenticitatea (neadevărul) acestei vorbiri în limbi, (adică ea nu este produsul Duhului Sfînt).

Pentru cel ce a înțeles din Scriptură că Domnul prin botezul cu Duhul Sfînt, a desăvîrșit unitatea răscumpăraților Săi într-un singur Trup, pentru acela aceste chestiuni despre Rusalii, NU mai sînt o greutate. Știm bine că făgăduințele pe care Dumnezeu le-a făcut lui Israel prin gura lui Ioel, își vor avea în zilele viitoare, deplina lor împlinire. Dar în timpul (economia) de față pe care ni l-a rînduit Dumnezeu (timpul Adunării) noi n-avem de așteptat nicio repetare a celor întîmplate în ziua Rusalilor.

Să vorbim acum ceva despre „limbile ca de foc”, împărțite printre ei. (F. Ap. 2. 3). Unii văd în această întîmplare

BOTEZUL CU FOC

pe care-l vestise Ioan Botezătorul. Ei zic că credinciosul primește în chip tainic, prin botezul cu foc, o deosebită pregătire și înzestrare pentru slujbă și că prin lucrul acesta, firea veche și păcatele care locuiesc în noi sînt mistuite.

Cercetînd însă asemenea păreri, în lumina Scripturii, trebuie să constatăm, nu numai că Scriptura NU ne învață așa ceva, dar și că nu are nici cel mai mic punct de rezim pentru părerea că, cele întîm-plate în ziua Rusalilor ar fi un „botez cu foc.”

Este foarte dureros să vezi cum adeseori, numai faptul că două cuvinte biblice sună puțin la fel și unii fac să iasă niște învățături și vederi nechibzuite pe care Scriptura nu le cunoaște.

Faptul că Domnul Isus însuși și apostolii n-au vorbit niciodată un singur cuvînt despre „botezul cu foc” ar trebui să pună pe gînduri pe cei ce împărtășesc asemenea idei.

Ioan Botezătorul este singurul care, rostind vestea ce-i se încredințase pentru Israel, vorbește despre botezul cu foc zicînd: „El vă va boteza cu Duhul Sfînt și cu foc.” (Mat. 3. 11; Luca 3. 16). Cînd Domnul, după învierea Sa, vorbea cu ucenicii Săi despre botezul lui Ioan, cît de bine ar fi putut să le spună atunci: „Voi veți fi botezați cu Duhul Sfînt și cu foc!”, dar El spune doar: „Veți fi botezați cu Duhul Sfînt” și nu adaugă la urmă „și cu foc” (F. Ap. 1. 5). Tot așa și Petru, cînd vorbește în Fapte 11.16, despre aceste cuvinte lașă la o parte cuvîntul „și cu foc”. Dacă ucenicii ar fi fost botezați „cu foc” în ziua Rusalilor, oare n-ar fi pomenit Petru ceva despre un lucru atît de însemnat, atunci cînd El amintea cuvintele Domnului? N-am găsi oare în cazul acesta, pomenit undeva în Scriptură acest „botez cu foc”?

Dacă nici Domnul, nici apostolii nu leagă unul de celălalt botezul „cu Duhul Sfînt și botezul cu foc” ce drept avem noi ca să facem acest lucru? Numai faptul acesta ar trebui să fie de ajuns pentru ca să nu privim botezul „cu Duhul Sfînt” și botezul „cu foc” ca însemnînd același lucru. Dimpotrivă, este vorba de

DOUĂ EVENIMENTE DEOSEBITE

unul de celălalt și nicidecum de două cuvinte care ar arăta un singur lucru. Botezul cu Duhul Sfînt și-a găsit împlinirea în ziua Rusalilor, iar botezul „cu foc” este încă în viitor și el însemnează „focul jude-cății” care are să vină peste cei ce resping Harul.

Să cercetăm acum spusele lui Ioan Botezătorul, împreună cu contextul (cuvintele care le însoțesc). Dar mai înainte, să dăm voie Scripturii să ne reamintească scopul pentru care Ioan a predicat și a botezat „cu botezul pocăinței”: el era pentru ca Israel să recunoască și să primească pe Mesia al Său. (Ioan 1. 31)

Acum venim la textul cu pricina: Matei 3. 11-12 și Luca 3. 15-18). în Matei 3. 11 vedem cum Ioan, pornind de la botezul său îndreptează privirile ascultătorilor săi asupra botezurilor cu care avea să-i boteze „Acela care venea după el.”

Botezul lui Ioan, nu era un lucru fără rost pentru ei: el era în legătură cu botezurile cu care „Cel ce venea după el” avea să-i boteze. Din primirea sau respingerea botezului său (al lui Ioan) urma cu ce fel de botez aveau să fie botezați ei de El (Domnul) și anume cu Duhul Sfânt spre binecuvântarea lor sau cu foc spre judecata lor.

Cei care au primit botezul lui Ioan „au dat dreptate lui Dumnezeu” când cerea ca ei să se pocăiască. Însă cei care nu s-au botezat, au făcut zadarnic pentru ei planul de Har al lui Dumnezeu și și-au atras asupra lor judecata. (Luca 7. 29-30).

În adevăr, din primirea sau respingerea botezului său, atârna - ca o urmare firească - primirea sau respingerea lui Hristos. Unii erau grîul, ceilalți pleava. Apoi, ceea ce Ioan înțelegea prin „botezul cu foc” aceasta ne-o lămurește el însuși în context: „Pleava, o va arde într-un foc care nu se va stinge.” (Matei 3.12).

Cum am mai spus, unii gîndesc că botezul cu „foc” este în legătură cu unele binecuvîntări și arătări de putere. Dar nu este oare nechib-zuit să lași contextul la o parte și să prezinți focul din vers. 11 ca „binecuvîntare” și focul din vers. 12 ca judecată?

Focul n-are altă putere decît să mistuie. Dealungul întregii Scripturi, găsim focul ca un simbol al judecății și al mistuirii. Să ne gîndim numai la cuvintele Domnului:

„Dacă mîna ta te face să cazi în păcat, taie-o; este mai bine pentru tine să intri ciung în viață, decît să ai două mîini și să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge, unde viermele nu moare și focul nu se stinge. Dacă piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viață șchiop, decît să ai două picioare și să fi aruncat în gheenă, în focul care NU se stinge, unde viermele nu moare și focul nu se stinge. Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este mai bine să intri în împărăția lui Dumnezeu numai cu un ochi, decît să ai doi ochi și să fi aruncat în focul gheenei, unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.” (Marcu 9. 43-48).

Pavel ne spune că Domnul Isus vine din cer „cu îngerii puterii Sale într-o văpae de foc, dînd răzbunare celor ce nu cunosc pe Dumnezeu și celor ce nu ascultă de Evanghelia Dumneului nostru Isus care vor suferi pedeapsă veșnică. . .” (2 Tes. 1. 7-9). - Vezi și Evrei 10.27; 12.29 -

Tot așa este și astăzi: toți cei ce au primit pe Domnul prin pocăința și credință, sînt părtași ai botezului cu Duhul Sfânt care a avut loc în ziua Rusalilor.

Însă pentru acei ce resping mărturia lui Dumnezeu, NU mai rămîne decît botezul cu foc. Ioan vedea în chip profetic, aceste două botezuri în viitor și el a mărturisit cu putere că Cel ce avea să le îndeplinească stătea chiar în mijlocul lor.

LUNGĂ PERIOADA (spațiu de timp)

care despărțea aceste două botezuri, era - foarte de crezut - ceva ascuns lui Ioan, tot așa după cum proorocilor Vechiului Așezământ, le era ascuns „anul mântuirii” și „ziua răzbunării” aveau să fie despărțite una de cealaltă printr-o lungă perioadă de timp și că aceste două ziceri cuprindea în ele înfiia și a doua venire a lui Hristos. Ei nici nu bănuiau această perioadă de timp dintre „anul mântuirii” și ziua răzbunării și încă mai puțin că, în acel timp minunatul plan al lui Dumnezeu - strângerea Adunării Sale - avea să se înlăptuiască.

Cînd Isaia scria: „Duhul Domnului este peste mine. . . . M-a trimis să vestesc anul îndurării Domnului și ziua răzbunării Dumnezeului nostru,” ce știa el oare despre faptul că aceste două lucruri legate cu un și: „anul îndurării și ziua răzbunării” (tot așa după cum am văzut și pentru cele două botezuri legate tot cu un și) avea să treacă o perioadă de timp care se apropie de 2000 de ani?

La Nazaret, Domnul a căutat în adins aceste versete, pe care El voia să le explice. Cînd le-a găsit a făcut o despărțire între aceste două lucruri care se află atît de strîns legate în aceeaș frază, prin cuvîntul și. El a citit textul numai pînă la anul îndurării Domnului. Apoi a închis cartea și a declarat că aceste cuvinte, adică numai cît citise El și cît auziră ei cu urechile lor, erau împlinite. (Luca 4. 21).

După cum plănuse mai dinainte, bine chibzuit, Domnul a închis cartea tocmai înainte de restul frazei: și ziua răzbunării Dumnezeului nostru.” Această zi este, ca și botezul cu foc vestit de Ioan Botezăto-rul, încă pentru viitor. Cînd Domnul Isus va lua în mînă cartea pecetluită „cu șapte pecetei”, atunci această zi a „mîniei” își va avea ÎNCEPUTUL. (Apoc. 5. 1-7)

Luca 4.16-21 este un text foarte vrednic de luat în seamă! Domnul ia cartea închisă, apoi o deschide și după aceea vestește începutul „anului de îndurare.” Apoi închide cartea (care cuprindea în conti-nuare cuvintele „ziua răzbunării”) și o dă slujitorului. În urmă „se așază jos” și ochii tuturor sînt ațintiți la El.

Acest text cuprinde un înțeles adînc, foarte adînc. El (Hristos) este care deschide Scripturile. El este care anunță „ziua harului” începînd- o cu cuvinte de har, astfel încît omul se miră. (vers. 22). Cartea care cuprindea această „zi de har” care acum era deschisă, El o pune în mîna slujitorului. Apoi se așază la dreapta Măririi, în locurile cerești și ochii tuturor „se îndreaptă” spre El.

Înțelesam noi oare că avem în Persoana Sa cheia cu ajutorul căreia să pricepem Scriptura?? întipăritu-sa oare în mintea noastră că sîntem în ziua harului? Ne socotim pe noi înșine ca pe niște slujitori în mîna căroră El a încredințat Cartea cu ziua deschisă a harului?? Ce însemnează oare pentru noi faptul că Domnul șade la dreapta Măririi? Sînt ochii noștri îndreptați asupra Lui? Lumea se uită la oameni și la întîmplări mari: ochii noștri însă privesc la El.

Primul eveniment mare pe care-l așteptăm, este venirea lui din cer. în Apoc. 5 vedem cum El ia din nou cartea în mînă. Dar de data aceasta NU din mîna slujitorului ci din mîna Aceluia care șade pe tron, și anume nu pe tronul din care iese Harul, ci pe tronul din care ies fulgere, glasuri și tunete. (Apoc. 4. 5). Atunci se desfășoară urmarea cuvintelor scrise de Isaia: „și ziua răzbunării Dumnezeului nostru," etc.

Oh, ce preschimbări vor avea loc pe pămînt cînd El va curăți pămîntul Său prin judecată și-l va pregăti pentru ziua Domniei Sale!

Așa dar, noi găsim adeseori în Scriptură lucruri și întîmplări strîns legate împreună în aceiaș frază, dar între care își găsesc loc perioade lungi de timp, fără ca lucrul acesta să fie arătat. Așa este în ceea ce privește botezul „cu Duhul Sfînt" și botezul „cu foc". (Vezi și Ioan 5. 29; 2 Tim. 4. 1).

Se vor scurge în curînd 2000 de ani de cînd a avut loc botezul „cu Duhul Sfînt". însă botezul „cu foc" n-a avut încă loc. Cînd el va avea loc, timpul de față în care Adunarea lui Dumnezeu se alcătuieste, își va avea sfîrșitul și ziua mîniei va fi începută. Unii copii ai Iul Dumnezeu, cer în chip NECHIBZUIT ca Domnul să le facă parte de „botezul cu foc", neștiind că prin aceasta, ei cer asupra lor judecata și focul mistuitor al lui Dumnezeu.

Să comparăm încă o dată scurt, Matei 3. 11 cu F. Ap. 2. 3. în primul verset este vorba de o „arătare" de limbi despărțite și anume NU de limbi de foc, ci de limbi despre care este spus ca o comparație, că erau „CA de foc." Nu există oare o deosebire covîrșitoare între „a fi botezat cu foc" și o arătare de limbi „CA de foc"?

Cine citește cu luare aminte versetul 3 din F. Ap. cap. 2 vede numaidecît că ceea ce vrea Duhul Sfînt să ne pună înaintea ochilor sînt limbile, iar mai departe, că aceste limbi sau așezat fără deosebire peste fiecare dintre ei, dar Duhul Sfînt NU pune pe primul plan descrierea acestor limbi, despre care El spune că erau CA de foc.

Într-adevăr, ce fel de legătură este între aceste cuvinte „ca de foc" și „botezul cu foc" despre care vorbise, după cum am văzut Ioan Botezătorul?? Nu ne vorbesc oare limbile mai

de grabă despre MARTURIA pe care trebuia s-o ducă mai departe ucenicii, decît despre botezul cu foc?

Faptul că aceste limbi erau despărțite, poate ne arată că mărturia harului nu mai avea să fie acum mărginită la Israel, ci trebuia să fie dusă oamenilor în toate limbile și graiurile; iar faptul că erau „CA de foc” ar putea să ne arate lucrarea mărturiei lui Dumnezeu, care ca și focul, descoperă și judecă ceea ce este protivnic sfințeniei lui Dumnezeu.

Cît de simplă este istorisirea din F. Ap 2. Pe de o parte TOATA CASA a fost umplută de Duhul Sfînt și prin aceasta cei care erau în casă au fost toți „botezați în acelaș Duh” spre a alcătui împreună „un singur Trup” iar pe de altă parte, cînd Duhul Sfînt se lasă asupra fiecăruia în parte, ei primiră toți fără deosebire, darul Duhului Sfînt prin care erau făcuți în stare de a fi martorii Să în această lume.

Atunci ni se istorisește că toți s-au umplut de Duh Sfînt și au început să vestească mărturia harului lui Dumnezeu după cum le da Duhul să vorbească. (F. Ap. 2. 4)

UMPLEREA CU DUHUL SFÎNT

Nu este un lucru care se înfăptuiește odată pentru totdeauna, ci este ceva care se r e p e t ă în cursul experiențelor vieții cu Domnul. Nu trebuie să confundăm acest lucru cu botezul Duhului Sfînt sau cu darul Duhului Sfînt.

Putem să fim îndemnați: „Fiți plini de Duhul Sfînt.” (Efes. 5. 18). Dar NU putem să fim îndemnați: „Fiți botezați cu Duh”, sau: „Fiți înzestrați (dăruți) sau pecetluiți cu Duh Sfînt.” Aceasta NU o putem înfăptui. Dar starea de plinătate a Duhului (umplerea) este în strînsă legătură cu predarea noastră Domnului și cu o viață de credință și de ascultare.

A fi cineva plin de Duh Sfînt este un lucru pe care-l găsim în Scriptură nu numai de la Rusalii încoace, cînd Duhul Sfînt și-a ales domiciliul în credincioși, ci s-a mai văzut lucrul acesta în toate timpurile de mai înainte.

Prin urmare nu e ceva care să facă parte din botezul sau din darul Duhului Sfînt și NU este tot una cu prezența (locuirea) Duhului Sfînt în noi, după susținerea unora că, atunci cînd Duhul Sfînt își face dintr-un om locuința Sa, însemnează totodată că omul acela este plin cu Duhul Sfînt.

Locuirea în noi, a Duhului Sfînt, este ceea ce deosebește pe credin-cioșii de acum de cei din Vechiul Așezămînt. Dar vedem pe de o parte că, după Rusalii, deși Duhul Sfînt locuia în cei credincioși, ei au fost totuși din nou umpluți cu Duh Sfînt iar pe de altă parte că. deși,

Duhul Sfânt nu „locuia” în credincioșii Vechiului Legământ, ei totuși au fost umpluți cu Duh Sfânt.

Găsim de pildă ÎNAINTE de Rusalii, că Bețaleel a fost umplut cu Duh Sfânt pentru ca, în puterea Lui, să ducă la bun sfârșit lucrările care iau fost încredințate pentru cortul în pustie. (Exod 31.2-3). Elisaveta a fost umplută cu Duh Sfânt ca, în bucuria ei, să laude pe Dumnezeu, iar Zaharia să proorocească. (Luca 1.41,67).

Tot astfel și DUPA Rusalii. Ucenicii, în care Duhul Sfânt venise să locuiască, au fost umpluți cu Duh Sfânt, ca să propovăduiască măreția harului lui Dumnezeu. (F. Ap. 2. 4). Puțin mai târziu, Petru este din nou umplut, ca să mărească în ceasul prigonirii, Numele Domnului. După aceea, mica ceată este în întregime umplută din nou cu Duh Sfânt, ca, în puterea Sa, să vestească fără frică și cu îndrăzneală Cuvântul lui Dumnezeu. (F. Ap. 4. 31). Mai departe citim cum Saul și ucenicii s-au umplut de Duh Sfânt. (F. Ap. 9. 17; 13, 9, 52).

Tot astfel, Scriptura ne menționează niște bărbați, ca Ștefan și Barnaba care erau plini de Duh Sfânt. (F. Ap. 6, 3, 5; 7. 55, 11. 24). Apoi noi înșine sîntem îndemnați să fim plini de Duh Sfânt. (Efes.5.18).

Cînd credincioșii Vechiului Testament au fost umpluți cu Duh Sfânt, este de la sine înțeles că lucrul acesta NU cuprindea și unirea cu Hristos în calitatea Sa de Cap al Trupului.

Această unire este legată de darul și locuirea în noi, a Duhului Sfânt. De ea au parte numai credincioșii timpului de astăzi, care alcătuiesc Trupul lui Hristos.

Așa dar, pe de o parte vedem că, un credincios al Vechiului Testament care nu avea Duhul Sfânt locuind în el, putea să fie umplut cu Duh Sfânt; iar pe de altă parte că, un credincios al Noului Testament, care avea Duhul Sfânt locuind în el, putea, tot așa de bine să NU fie plin de Duh Sfânt. Din această pricină, efesenii, cărora Pavel le scria că ei erau pecetluiți cu Duhul Sfânt erau îndemnați să fie și plini de El.

La credincioșii Vechiului Legământ, umplerea cu Duh Sfânt era în funcție de venirea peste ei a Duhului Sfânt pe cînd la credincioșii Adunării lui Hristos, umplerea cu Duh Sfânt este, mai de grabă, desfășurarea în afară a puterii Duhului Sfânt care locuiește în ei.

Venim acum la o întrebare însemnată, care frămîntă inimile multora:

CUM POT EU SĂ FIU UEMPLUT DE DUH?

Scriptura nu ne răspunde cu un verset la această întrebare. Dar ea ne arată persoanele care au fost pline cu Duhul Sfânt, ne spune cum le era inima și viața față de Domnul și prin aceasta primim învățătură și răspuns la întrebarea noastră. Dumnezeu ni le pune înaintea ochilor ca pe niște suflete care prin ascultarea credinței, sau predat Domnului și s-au supus de bună voie, stăpînirii Lui în așa fel încît au mers pe drumul morții de sine însuși.

Privirile lor erau îndreptate numai asupra Domnului. (Evr. 3.1; 12. 2). Hristos locuia în inimile lor (Efes. 3. 17) și din buzele lor țîșnea lauda Sa. Ce oameni fericiți! Disprețuiți cei drept, de lume; urîți și puși la moarte de cei ce nu cunoșteau bucuria lor; necunoscuți și alungați - dar cunoscuți de Domnul, a cărui dragoste ei o gustau.

ACESTEA au fost persoanele care erau pline cu Duhul Sfânt sau care au fost umplute cu Duhul Sfânt, spre a îndeplini, în puterea Sa. anumite însărcinări în timpuri și împrejurări; spre a mărturisi și a-l reprezenta în așa fel încît, Dumnezeu își arăta în ei și PRIN ei, slava Sa.

În vreo inimă se naște poate această dorință: „Aș vrea să fiu și eu așa!” „Cum pot ajunge acolo?” Te ști mîntuit, pecetluit cu Duhul Său și simți în inimă, o lipsă și te rogi ca să ai mai mult din Duhul Său! Dar aci e vorba mai puțin de a avea mai mult din Duhul Său, decît mai de grabă de faptul că Duhul Sfânt vrea să albă mai mult din noi.

Fiecare credincios primește darul Duhului Sfânt însă NU fiecare credincios îi dă Duhului Sfânt viața și inima sa. Să ne folosim de o pildă:

Eu plec și te rog pe dumneata să-mi iei locuința pentru timpul verii. Cînd vii, îți dau cheile bucătăriei, sufrageriei și dormitorului. Celalalte încăperi, le țin însă închise. Așa putem să facem și noi cu Duhul Sfânt. Purtarea noastră poate să fie destul de îndatoritoare pentru musafir; dar cînd El vine la noi, ca să-și aibă locuință la noi, El nu vrea să fie în noi musafirul CI proprietarul și Stăpînul, domnind asupra întregii noastre vieți ca aparținîndu-i în TOTUL, spre a o modela pentru Hristos.

Fiecare încăpere a inimii noastre trebuie să-i fie deschisă. Adeseori, vrem să-l mărginim la locurile unde noi am vrea să-l avem. Ne mulțumim să ne dea el mărturia dragostei lui Dumnezeu, ba chiar să ne întrebuințeze, pînă la un anumit punct și în lucrul Său, dar casa noastră, familia noastră, afacerile noastre, viața noastră lăuntrică și din afară- pentru aceste încăperi n-am vrea să-i predăm cheile

Cu un cuvînt: Ca el să stăpînească în întregime inima noastră și să o preschimbe cu totul pentru Hristos, la așa ceva noi nu ne învoim. Plinătatea Duhului NU ne este dată ca un simplu răspuns la rugăciunea noastră, ci NUMAI mergînd pe drumul ce duce pe urmele Mielului.

Într-adevăr, cererea, în rugăciune a plinătății Duhului (a umplerii cu Duh Sfânt) poate foarte bine să iasă, cu toată seriozitatea și dintr-o inimă în care sînt ținute, totuși ascunse, TOT felul de rădăcini rele, ca lăcomia, egoismul, etc. Inima omenească este totdeauna aplecată să se așeze în fruntea rîndurilor și își găsește plăcerea să fie privită și admirată ca fiind „plină de Duh.”

Foarte serios și însemnat lucru este, să cercetăm ce fel de motive stau la baza unei asemenea rugăciuni. N-am văzut oare cîteodată cum cel care stătea mereu cu rugăciunea „umplerii cu Duh Sfânt” pe buze, erau oameni care nici cel puțin în privința despărțirii (de lume), nu erau pe drumul ascultării (2 Cor. 6. 14-18); sau a căror purtare nu făcea decît să se arate limpede că își iubeau „eu” lor și că nu puteau să sufere ca el să fie atins, nici chiar cu vîrful degetului?!

Dacă cruțăm micile rădăcini de mîndrie, de voință proprie de lăcomie (și altele oricare le ar fi numele) ascunse în inimile noastre, și nu-i dăm, cu TOATA hotărîrea inimii noastre Duhului Sfânt, TOT locul în noi, sau nu urmăm Cuvîntului Domnului nu vom fi niciodată (rugîndu-ne numai) plini cu Duh. Scriptura, nu ne spune că trebuie în primul rînd (așa cum cred unii)

SĂ NE RUGĂM să fim umpluți.

Ea ne spune mai de grabă: „Fiți plini cu Duh Sfânt.” (Efes. 5. 18) Purtarea voastră, starea voastră spirituală, ar trebui să fie de așa fel încît să fiți plini de Duhul Sfânt.

Niciodată NU citim ca ucenicii să se fi rugat ca să fie umpluți, nici ca cineva să fi fost umplut cu Duh Sfânt ca răspuns la o asemenea cerere în rugăciune. Prin aceasta, nu vrem să spunem că, cei ce au fost umpluți cu Duh Sfânt, nu erau niște oameni ai rugăciunii. Ei au fost fără îndoială, bărbați ai credinței și ai luptei prin rugăciune.

În F. Ap. 4. 23-31, găsim o astfel de ceată despre care citim că „toți s-au umplut de Duh Sfânt.” Dar oare pentru aceasta se rugau ei, să fie umpluți?? Ei au FOST umpluți! Dumnezeu a vrut ca rugăciunea lor să rămînă scrisă pentru noi, dar NU găsim în ea că ei cereau „sa fie umpluți.”

Tema rugăciunii lor era slava Numelui Său și singura cerere pe care o fac este aceasta: „Dă robilor Tăi să vestească Cuvîntul Tău cu toată îndrăzneala, etc. Conștienți de neputința lor, ei cereau să poată vesti Cuvîntul Său cu tot atîta îndrăzneală, acum, în ziua strîmtorării, ca și mai înainte, în ziua libertății.

Ce dragoste, ce predare, ce tărie de credință și totodată ce atîrnare de Domnul iradiază din această rugăciune! Ne face să ne amintim de Daniel care, avînd înaintea lui groapa cu lei se ruga și lăuda pe Dumnezeu lui, cum făcuse mai înainte.

Așa de mult se uitau pe ei înșiși încît nici nu amintesc înaintea Domnului, situația grea și prigonirea. Goliți de orice voință proprie, dar bine hotărîți, în inimă, a rămînea strîși lipiți de Domnul, ei își ridicară într-un gînd glasul (și nici de cum strigînd cu toții laolaltă) către Atotstăpînitorul.

Cererea le fu acordată prin faptul că s-au umplut de Duhul Sfînt, după cum citim: „Toți s-au umplut de Duhul Sfînt și vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.”

Scriptura ne dă aici o pildă care ne lămurește îndemnul apostolului: „Fiți plini de Duh Sfînt”, întru-cît ea ne arată starea inimei acelora pe care Duhul Sfînt i-a umplut, întrebuițîndu-i pentru slava Numelui Său. Cînd un vas trebuie să fie umplut cu ceva, prima condiție este să fie golit de ceea ce îl umplea mai înainte.

Îi spui băiatului D-tale: „la umple sticla aceasta cu untdelemn.

-Este acid în sticlă, tăticle!

-Ei bine, aruncă-l, curățește sticla și umple-o cu untdelemn, îi răspunzi D-ta.

Tot astfel este și cu credincioșii. Dacă vrem să fim umpluți de Duhul Sfînt, trebuie să fim **GOLIT** și **CURĂȚIȚI** de lucrurile care nu se împacă cu „împărtășirea Fiului Său.” Atîta vreme cît mai găzduim în inimile noastre ceva din lume, sau din ce este în lume: „pofa cărnii, pofa ochilor și mîndria vieții” (1 Ioan 2.16), **NU** putem să fim plini de Duhul Sfînt.

Dacă însă i-am dat voie harului Său să ne curățească de aceste lucruri, atunci El are să umple inima ce a fost golită de „vinul” cel străin. De lucrul acesta e vorba, cînd Pavel îi îndeamnă pe efeseni: „Nu vă îmbătați de vin ..., ci fiți plini de Duh.” Evident că trebuie luat în considerare și înțelesul literal.

Inima noastră nu este niciodată goală: ori este plină cu vinul voinței noastre proprii și al lucrurilor lumești, ori este plină cu Duhul Sfînt. Întrebarea **NU** este deci, în lucrul de care ne ocupăm, *dacă* stăpînim noi Duhul Sfînt, ci dacă El ne stăpînește pe noi.

Adeseori, noi ne luptăm, pentru lucrul acesta ca și Iacov despre care citim totodată, că Dumnezeu se lupta cu el și că el se lupta cu Dumnezeu. (Gen. 32. 24-28). Iacov se lupta să capete ceva de la Dumnezeu, dar Dumnezeu trebuia să se lupte cu Iacov, să-l biruiască, ca să-i poată dărui binecuvîntarea pe care o cerea. Noi ne luptăm ca să fim „umpluți” de Duhul Sfînt dar el se luptă cu noi ca să ne poată umplea.

Dumnezeu a trebuit mai întâi să scrîntească încheietura puterii lui Iacov ca să-l poată binecuvînta. Cînd văzu că nu-l poate birui altfel, o făcu pe calea dureroasă a scrîntirii încheieturii coapsei lui. Tot astfel, Dumnezeu trebuie adeseori, pe niște căi foarte dureroase, să miște și să sdrobească încheietura voinței noastre proprii, a propriei noastre puteri, a iubirii noastre de noi înșine, a mîndriei noastre, a lăcomiei noastre, etc. pînă cînd îi predăm Lui lucrurile (idolii noștri) ascunse în coturile cele mai tainice ale inimii noastre.

Cînd cercetăm în Scriptură, viața credincioșilor care au fost plini de Duhul Sfînt, atunci:

URMĂRILE PLINĂȚĂȚII DUHULUI

ni se înfățișează într-un chip deosebit de frumos. Cît de schimbat îl găsim pe Petru după ce a fost umplut cu Duhul Sfînt -el care altădată era plin de sine însuși, de iubirea sa și de predarea sa! Acum nu mai vorbește despre sine: „Eu vreau ... eu ... eu voi fi ...” Așa vorbea el mai înainte. Acum nu-i mai vine nici un „eu” pe buze. Numele ce revine acum pe buzele sale este: Isus răstignit... înviat. . . înălțat... Isus făcut Domn și Hristos. (F-Ap. 2. 22-36).

Lui Ștefan și lui Pavel li sa îngăduit să vorbească ca să se apere dar ei au vorbit despre El. (F. Ap. 7. 1; 26. 1). Tot așa este și astăzi. Omul plin de sine însuși vorbește despre el, despre experiențele sale minunate, despre ce a făcut și despre ce a vorbit el. Dar cînd Duhul Sfînt îi umple Inima, atunci nu mai găsește nici o bucurie să vorbească despre sine. Buzele sale vorbesc atunci despre El și despre lucrurile pe care ni le-a descoperit Dumnezeu. Dar nu numai atît; și umblarea lor și

PURTAREA LOR ÎN CASA LUI DUMNEZEU

totul poartă acum pecetea lucrării Duhului.

Cînd Pavel le scrie corintenilor despre arătările Duhului Sfînt în Adunare își începe vorbirea arătîndu-le starea lor de mai înainte, cînd stăteau încă sub o altă putere duhovnicească. Și atunci ei erau „duși” și „călăuziți”.

Fiecare om stă sub călăuzirea unei puteri duhovnicești! Spiretele demonice călăuzesc pe oameni, după placul lor, la idoli și altele. (1 Cor. 12. 2; Matei 17. 15; Marcu 5. 1-20). Dar Duhul lui Dumnezeu ne călăuzește potrivit gîndurilor lui Dumnezeu și în armonie cu Cuvîntul Său.

Cuvîntul lui Dumnezeu își găsește în cel ce este plin și călăuzit de Duhul Sfînt o reprezentare vie. (Filip. 2. 16 - înfăți - șînd Cuvîntul vieții . ..) Un asemenea om trăiește într-o

stare de neconțință veghere asupra lui însuși. (1 Cor. 9. 26-27). El lasă să pătrundă lumina Cuvîntului în primul rînd, NU asupra altora, ci asupra lui- asupra vieții sale lăuntrice și din afară- ca și asupra colaborării sale în lucrul Domnului și a slujbei sale cînd vorbește în public.

Dorim să amintim în legătură cu aceste

TREI PUNCTE,

cîteva din lucrurile care deosebesc pe un credincios călăuzit de Duhul Sfînt:

Viața lăuntrică și din afară.

El însuși, casa sa, afacerile sale, etc. toate le va așeza sub ochiul Domnului, îngrijind ca toate să-l sfințească, lucrînd „cinstit NU numai înaintea Domnului ci și înaintea oamenilor.” (2 Cor. 8. 21). Căci: „A face dreptate și judecată este mai plăcut Domnului decît jertfele!” (prov. 21. 3). El păzește „inima mai mult decît orice.” (Prov. 4. 23), căci știe că, cine se încrede în inima lui este un nebun. (Prov. 28. 26), el nu are o inimă îngîmfată, nici priviri trufașe și nu se îndeletnicește cu lucruri prea înalte pentru el. (Psalm 131. 1; Ier. 45. 5)

Colaborarea în lucrul Domnului.

Dacă Domnul binecuvîntează slujba sa, el nu este plin de această slujbă a sa, nu face caz de sine însuși și nu se socotește ca cineva important. E mai curînd o durere pentru el cînd privirile se îndreaptă asupra lui: „De ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble?” (F. Ap. 3. 12). „Doar și noi sîntem oameni cu aceleaș slăbiciuni ca voi.” (F. Ap. 14.15).

Iar dacă, în loc de admirație, el este necunoscut, i se face nedreptate sau se răspunde ce lipsă de iubire la iubirea lui, el NU ascunde aceste lucruri, cu rană cu tot, în inima sa pentru ca apoi, într-o zi cu bun prilej să scoată totul la iveală. El nu mai are în inimă niciun loc pentru asemenea lucruri (ce se leagă doar de „Eul” nostru), nici pentru niște sentimente rănite (jignire). Aceste lucruri sînt mai de grabă pentru el un prilej de a arăta o iubire și mai mare. „Și eu voi cheltui prea bucuros din ale mele și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre.” (2 Cor. 12. 15).

În colaborarea sa în lucrul Domnului, el nu-și va urma în mod personal drumul său înainte, ci se va socoti și se va purta ca un „împreună-lucrător.” Oriunde Domnul, în harul Său, l-ar așeza în slujba Sa, niciodată NU va privi ca fiind AL SAU, adunarea ca fiind A SA, cîmpul ca AL SAU.

În smerenie, el este pătruns de faptul că lucrul este AL Domnului, adunarea a Sa, câmpul al Său și că el NU este așezat acolo DECÎT ca un „împreună-lucrător” (un tovarăș de muncă - 1 Cor 3. 9; 1 Tes. 3. 2; Fii. 24. etc.) în chipul acesta, el va fi ferit de a-și vedea de drumul lui, în lucrul Domnului și de a lucra în neațîrnare de frații împreună lucrători cu el: (F. Ap. 14. 26; 15. 4; 3 Ioan 8; Gal. 2).

Deasemenea, el nu va da la o parte sfatul și povața unor frați care au primit de la Domnul judecată spirituală și pricepere duhovnicească. (Gal. 2. 9-10; 1 Cor. 14. 32-33; Efes. 5. 21; 1 Cor. 16. 16; Filip. 2. 3; F. Ap. 18. 26-27 Gal. 2. 14; Ps. 141. 5; Prov. 9. 8; 25. 12; 27. 6).

El nu se va prețui pe sine însuși, nici părerea sa, ca mai pe sus de cea a fraților săi. (Filip. 2. 3; Rom. 12. 10; Luca 18. 14) Un copil al lui Dumnezeu care sa lăsat umplut de Duhul Sfint, va crește pe zi ce trece, mai mult în smerenie.

Cînd Pavel și-a scris prima epistolă către corinteni s-a numit pe sine cel mai mic dintre apostoli. Apoi cu cîțiva ani mai tîrziu, el se numește cel mai neînsemnat dintre toți sfinții. (Efes. 3. 8). Apoi ceva mai tîrziu, el se numește cel dintîi dintre păcătoși. (1 Tim. 1. 15). Tot așa și noi: cu cît umblăm mai mult în lumină, cu atît devenim mai mici în ochii noștri și creștem în umilință.

Slujba vorbirii în public.

Un slujitor al Cuvîntului plin de Duh va vorbi într-un mod ușor de înțeles (1 Cor. 14. 6, 9, 19) va vorbi lucruri care slujesc la zidirea sufletească a adunării (1 Cor. 14. 5, 12, 26) și aceasta NU după voința lui proprie, ci după cum îi dă Duhul să vorbească. (F. Ap. 2. 4).

El va lăsa ca în toate să vorbească Scriptura. (Rom. 4. 3; 9. 17; 10. 11; Marcu 12. 10; Isaia 8. 20) se va adînci în Scriptură, va veghea cu grijă să împartă drept Cuvîntul (2 Tim. 2. 15) și să nu vorbească lucruri care nu se potrivesc cu Scriptura. (1 Cor. 14. 36-38). El va fi dispus ca alții să judece cuvintele lui (1 Cor. 10. 15; 14. 29) și nu trece peste orînduirile și dispozițiunile pe care le-a dat Dumnezeu pentru bunul mers al Adunării Sale. (1 Cor. 11. 1-6; 14. 34; F. Ap. 10. 47-48, etc.)

Dacă ne-ar sta mai mult pe inimă îndemnul: „Fiți plini de Duh” cu mult mai mult s-ar putea vedea în noi și în Adunarea Sa, chipul Domnului și lucrarea Duhului Său.

Cineva poate va întreba, cum se face că apostolii, care cu puține zile mai înainte fuseseră umpluți de Duh Sfint, au putut

SĂ MAI FIE UMLUȚI DIN NOU?

Nu ne vom încumeta să tragem concluzia că apostolii au fost necredincioși, așa încît Duhul Sfînt ne mai putînd să-i umple mai departe, ei ar fi avut nevoie să fie umpluți din nou! Cînd un vas este plin, mai poate oare să fie mai plin?

Copiii lui Dumnezeu nu sînt niște vase moarte, ci vase vii ale Duhului Sfînt, vase care cresc. Dacă vasul crește, poate să fie umplut din nou. Scriptura ne vorbește despre creșterea credinței. Credința nu crește decît pe drumul credincioșiei față de Domnul. Pe cît crește credința noastră, pe atît se lărgește și inima noastră și vasul crește, astfel încît poate să fie din nou umplut cu Duhul puterii, al iubirii și al minții sănătoase. (2 Tim. 1. 7). Nu putem crește decît pe drumurile credinței. Pe Avraam, Dumnezeu îl punea mereu în fața unor noi încercări ale credinței.

De ce lucrează Dumnezeu în felul acesta?

Sîntem în școala lui (Ioan 6. 45; 1 Tes. 4. 9) și în calitatea noastră de școlari, sîntem puși mereu în fața unor noi datorii și încercări, pentru creșterea și întărirea noastră. Copilul deseori nu pricepe de ce învățătorul îi pune mereu înainte, lecții, recapitulări și examene. Dar el își are scopul lui în vedere, cînd lucrează așa

Scopul lui Dumnezeu era, ca pe Avraam să-l binecuvinteze. Spre a-l face destoinic pentru primirea binecuvîntărilor, El nu putea să facă ceva mai bun pentru Avraam, decît să-l așeze în fața unor noi probe. Omului firesc, nu-i place lucrul acesta dar este lucrul cel mai bun ce-l poate face Dumnezeu pentru creșterea omului nostru dinăuntru.

Dacă trecem cu succes examenul atunci vom merge înainte crescuți și întăriți, destoinici pentru îndeplinirea unor noi îndatoriri. Dacă pierdem examenul, atunci sîntem dați de gol: pricinile neizbînzii noastre sînt date la iveală și putem prin căință și mărturisire să fim aduși la bine. Oriunde citim în Scriptură, despre o nouă „umplere”, putem să fim siguri că această umplere este în legătură cu niște hotărîri ale credinței și cu o stăruință a ei în lupta contra puterilor întunericului. Cînd tesalonicenii au rămas statornici în credință. în mijlocul unor „prigoniri și strîmtorări” cumplite, ATUNCI, citim despre ei că „credința lor creștea covîrșitor” (2 Tes. 1. 3-4) Și dacă credința crește, atunci crește și întreg omul dinlăuntru: în felul acesta se face un nou loc pentru izvorul care locuiește în noi - Duhul Sfînt - dîndu-i putința să se reverse și să ne umple din nou.

Cînd cercetăm minunatul dar al Duhului Sfînt și privim plinătatea de binecuvîntări ce ne-a fost împărtășită în El, cît de mișcată este inima noastră la gîndul că Dumnezeu trebuie să ne îndemne să nu-L întristăm. Da, trebuie să ne umple de rușine faptul că Dumnezeu trebuie să mai vorbească celor pe care i-a pecetluit cu Duhul Sfînt, despre a fugi de minciună, furt, mînie, cuvinte stricate, vorbire de rău, etc. (Efes. 1. 13; 4. 25-32) - citește atent vers. 30 -

Numai cel ce nu cunoaște încă pe Satan și nu-și cunoaște încă propria lui inimă firească, poate să întrebe dacă astfel de lucruri se mai pot întîmpla printre copii lui Dumnezeu.

Dumnezeu însă ne arată aci de ce fel de lucruri sîntem capabili cînd întristăm pe Duhul Sfînt. Și ce har! - dacă ne vorbește despre aceste lucruri, El nu amenință să retragă de la noi Duhul Sfînt, ci vrea să ne facă mai conștienți că sîntem pecetluiți cu Duhul Sfînt, în vederea zilei răscumpărării.

Harul acesta al pecetluirii trebuie să ne păzească și să ne împingă să trăim NU după carne, ci după Duh și să nu-L întristăm.

Dacă,

U M B L Ă M Î N D U H U L ,

nu vom împlini pofta cărnii (a firii vechi). Umblarea în Duhul nu este o umblare sub lege: „Trebuie . . . Nu lua. . . Nu gusta ... I (Col. 2. 21). Dimpotrivă, este o umblare în puterea Duhului Sfînt, după pilda Domnului Hristos, așa cum a umblat El.

Unii copii ai lui Dumnezeu se mulțumesc cu o umblare cumsecade. Le este de ajuns să nu treacă anumite margini și să se poarte ca niște bărbați și femei cinstite. Dar umblarea în Duhul este cu totul altceva. Nu însemnează a umbla doar ca niște bărbați și femei cinstite, ci a umbla ca unii care au Duhul Sfînt și cunosc pe Dumnezeu. Cunoașterea de Dumnezeu le este dreptar în toate. Toate lucrurile le judecă așa cum se înfățișează cînd sînt puse în legătură cu El.

Purtarea noastră, felul nostru de a trata lucrurile și mersul nostru sînt potrivite cu această cunoștință ce o avem despre Dumnezeu.

întrebam odată pe servitorul (un om credincios) unui fost rege german, care îl servea zilnic, dacă regele își exprimă întotdeauna dorințele către slujitori. El îmi răspunse: „Aproape că NU ne spune niciun cuvînt." „Ei bine", îl întrebai eu, „cum puteți atunci să știți ce vrea el?" - „Apoi" zise el „îl cunoșteam așa de bine încît știam ce vrea și ce avem de făcut pentru el."

Tot așa este și cu noi, dacă cunoaștem pe Dumnezeu; umblarea noastră este atunci conformă cu această cunoștiință ce o avem de Dumnezeu, prin Duhul Său. Noi nu putem să producem această umblare în Duhul, prin eforturile cărnii (firii vechi).

Umblarea în Duhul este un produs automatic al lucrării (operației) Duhului Sfânt în noi, când are stăpânire asupra noastră. Întăriți prin El, în omul dinlăuntru, Hristos locuiește și stă pe tron în inimile noastre (Efes. 3. 17) și urmarea firească este că Hristos se vede în umblarea noastră.

Dar dacă pe Duhul Sfânt îl întristăm, nu putem umbla în Duhul. Adeseori, nu observăm că L-am întristat și ne străduim în zadar să avem un mers după Duh. Cît de serioasă este, din această pricină îndemnul:

NU ÎNTRISTAȚI PE DUHUL SFÎNT (Efes. 4)

Unii au crezut că Duhul Sfânt este întristat atunci când mințim, când furăm, sau facem vreun lucru de felul acestora. Firește că Duhul este întristat când cădem în asemenea păcate. Dar nu este El oare întristat și când nu luăm seama la lumina Cuvîntului lui Dumnezeu, când nu ascultăm glasul Lui și ne îndeletnicim cu lucrurile deșerte ale lumii??

Ia închipuieșteți că ai primit o scrisoare de la ai tăi. Plin de bucurie, îmi citești din ea și îmi povestești, despre acei ce îți sînt așa de scumpi inimii. Pe cînd mai citești și povestești, arunci o privire spre mine și vezi că eu citesc ziarul și nu mai sînt atent la cele ce-mi citești și-mi spui: „Nu te doare oare pe tine că arăți așa de puțin interes pentru ceea ce mie îmi este atît de scump?

Întristat, încetezi să mai citești despre ai tăi și în tăcere îți dai scrisoarea la o parte.

Tot așa este și cu Duhul Sfânt! El ne vorbește despre iubirea Tatălui, despre slava Fiului și ne împărtășește cereștile binecuvîntări pe care ni le-a pregătit Dumnezeu. Dar în loc să luăm aminte la glasul Său, inima noastră este ocupată cu glasurile oamenilor și cu lucrurile acestei lumi. Oare nu-L întristăm noi atunci pe Duhul Sfânt? Oare nu este silit atunci, în loc să ne vorbească despre Hristos, să ne certe pentru lipsa noastră de atenție?? în cartea Apocalipsei, Domnul strigă încă o dată Adunării Sale: „Cine are urechi, să asculte ce zice Adunărilor Duhul.”

Cuvîntul acesta ne arată că NU toți mai aveau urechi ca să audă glasul Duhului Sfânt. Dar oare noi avem urechi?? Nu vrem noi oare să ne cercetăm pe noi înșine? (și nu pe alții).

Dacă tu nu mai ai urechi pentru vocea Duhului, oare te mai miri că nu guști nimic din bucuria cerească care odată te făcea așa de fericit?

Ce bucurie găseai atunci în legătura cu Domnul prin rugăciune și cercetarea Cuvîntului Său! Cît de fericit te simțeai cînd în timp ce te adînceai în Cuvîntul Său, o nouă rază a măririi Sale îți pătrundea în inimă! Au rămas poate acele zile doar o amintire a ceea ce ai avut odată, dar acum ai pierdut-o!

Ce fel de lucruri îți umplu acum inima? Grijuri, sau bogățiile vieții? Familia, afacerile, lumea? Sau poate niște persoane, cărora El a trebuit să le cedeze locul?

Dacă așa stau lucrurile, poți cei drept, să te mai rogi, dar umblarea ta cu Domnul este fără Inimă, citirea Cuvîntului Său fără plăcere, pe cînd ați fi inima plină de bucurie în El, de laudă și de închinăciune, ți-a devenit ceva străin. De unde această schimbare. Nu este oare din pricină că Duhul Sfînt a fost întristat? El nu-ți mai poate vorbi despre dragostea Domnului și despre lucrurile cerești însă vrea să te trezească din somnul tău, ca să-l auzi din nou glasul.

Poate că El întrebuițează cuvintele de față ca să miște vreo inimă adormită. Ascultă-i numaidecît glasul! Umilește-te, căiește-te și mărturisește-i Lui păcatul tău, și unde e nevoie și oamenilor! Drege ceea ce-L întristează! Alungă lucrurile care te leagă! Fă-i loc dîndu-i din nou stăpînire asupra ta și asupra vieții tale și dragostea lui Dumnezeu va fi raza de Soare a sufletului tău. Vei bea din nou din izvorul apei vii, iar inima și gura ta vor prisosi în laudă și în mărtu-risirea Numelui Său.

Cît de negrăit de mare este pierderea ce o suferă un copil al lui Dumnezeu care întristează pe Duhul Sfînt!

Să veghem cu mai multă băgare de seamă ca să nu-L întristăm, astfel ca prin El, chipul și ființă lui Hristos să se vadă în noi!

Un alt îndemn, îl găsim în Tesaloniceni 5.19-20:

NU STINGEȚI DUHUL,

nu disprețuiți proorociile! Am văzut cum putem să întristăm pe Duhul Sfînt, cînd facem sau îngăduim lucruri care sînt potrivnice sfintei sale firi și cînd nu luăm în seamă glasul Său.

În citatul de mai sus este vorba de altceva și anume NU de întristarea, ci de stingerea Duhului în lucrarea Sa, fie în noi, fie în alții; o stingere așa cum ai stinge un foc ca să nu-l lași să crească.

Cînd în ziua Rusalilor, Duhul Sfînt și-a găsit locuința în „fiecare” ucenic în parte, acest lucru se vedea în ivirea limbilor ca de foc, iar curînd după aceea găsim pe ucenici vestind în sfînta putere a Duhului, lucrările minunate ale lui Dumnezeu, în toate limbile oamenilor. (F. Ap. 2. 3-11).

După cum a lucrat atunci, tot așa lucrează Duhul Sfînt și astăzi în inimile acelor în care și-a găsit locuința. Nu este aici nici un singur mădular al Trupului pe care El nu vrea să-L întrebuițeze spre folosul altora. O, și cît de multe și de felurite sînt darurile și slujbele pe care El, în puterea Sa, vrea să le întrebuițeze pentru proslăvirea lui Dumnezeu.

Este întocmai cum scrie Petru: „Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit.” (1 Petru 4. 10).

Unde Duhul lui Dumnezeu se arată și aprinde un foc, să ne ferim să nu-l stingem și să-l acoperim. Pe Duhul Sfînt îl găsim într-un mod deosebit la lucru în:

Adunarea lui Dumnezeu, cînd se strîng laolaltă cei ce o compun.

Oh! cît de mult ar trebui să veghem atunci ca să nu-L stingem! Tot ce se face în Adunare, cînd este strînsă laolaltă, trebuie să slujească la zidirea sufletească și să fie lucrat de El. E cu neputință să citești cap. 12 și 14 din l-a epistolă către Corinteni, fără să simți greutatea pe care o pune apostolul asupra faptului că, El (Duhul Sfînt) își alege vasele și instrumentele așa cum vrea El. (1 Cor. 11. 18).

Acum să ne întrebăm: „Mai face El oare același lucru și astăzi?”

De sigur, îl face, dacă noi nu-l stăm în cale, împiedecîndu-l! Dar El își alege instrumentele Sale după alte puncte de vedere decît ale omului. El privește la inimă și NU la ceea ce stă în fața ochilor!

Deja în timpul apostolului Pavel își făcea loc printre credincioși o dorință după înțelepciune omenească și după vorbiri strălucite, astfel încît el a trebuit să-i îndemne spunîndu-le.

„Nu stingeți Duhul, nu disprețuiți proorociile.” (1 Tes. 5. 19-20). Se cereau cuvîntări alcătuite cu meșteșug și rostite cu măiestrie, se umbla după daruri care să fie împodobite cu titluri, cu arătări din afară.

Ceea ce era în acele zile, o tendință, a devenit astăzi o practică generală. Nu se mai prețuiesc darurile d u h o v n i c e ș t i care nu se arată într-un mod ce-i place firii pămîntești ci li s-a dat slujbelor o înfățișare din afară care îi place cărnii (firii).

Ceea ce Duhul Sfînt vrea să facă și anume: să-și aleagă vasele și să miște buzele cum vrea El, lucrul acesta OMUL l-a luat în mîinile sale. Omul a împărțit diferitele daruri și slujbe

numai anumitor persoane, iar pe acei al căror cuvînt nu este corect și desăvîrșit din punct de vedere gramatical, îi dă la o parte și respinge slujba lor.

Asemenea aranjamente și orînduieli dau cu totul la o parte rînduiala dumnezeiască și constituie o adevărată stingere a lucrării Duhului Sfînt. Cu toate că asemenea încălcări asupra drepturilor Duhului Sfînt au devenit astăzi un obicei, ba chiar o regulă generală, ele n-au încetat prin aceasta să fie un lucru rău.

În casa lui Dumnezeu, Adunarea Sa, Duhul Sfînt vrea să aibă T O A T A L I B E R T A T E A să întrebuițeze pe oricine vrea. Din pricina aceasta, apostolul adaugă la îndemnul lui aceste cuvinte: „Nu disprețuiți proorociile.” Dacă Duhul Sfînt vrea să întrebuițeze pe fratele cel mai simplu pentru a vorbi un cuvînt de zidire, de mîngîiere, sau de mustrare, noi NU trebuie să disprețuim acest cuvînt criticîndu-l aspru.

Cuvîntul acesta de: „a proorocii” nu înseamnă aci a vesti lucrurile viitoare ci însemnează ca cel ce vorbește să vorbească cuvinte ca ale lui Dumnezeu, pe care însuși Dumnezeu i le împarte prin Duhul Său spre slava Sa. „Dacă vorbește cineva, să vorbească cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujește cineva, să slujească după puterea, pe care i-o dă Dumnezeu: pentru ca în TOATE lucrurile să fie slăvit Dumnezeu prin Isus Hristos, a căruia este slava și puterea în vecii vecilor!” (1 Petru 4.11)

O astfel de vorbire NU este ceea ce noi numim, după Scriptură un „dar” ci este o comunicare a unor lucruri și deslușiri pe care le primim de la El în locul tainic al sufletului nostru care se află în părășie cu El.

Se poate ca fratele în situație să citească, prin Duhul Sfînt, numai un singur verset, sau să vorbească „cinci cuvinte” care să miște inimile și cugetele, iar fiecare în adunare să simtă că a fost un cuvînt lucrat de Duhul Sfînt. Un astfel de cuvînt dat de Dumnezeu poate să aibă chiar asupra unui nepocăit o asemenea înrîurire, încît el să cadă pe fața lui și să fie silit să dea mărturie că Dumnezeu este în mijlocul Adunării Sale. (1 Cor. 14. 24-25). Din pricina aceasta, apostolul dorește ca toți să proorocească și să rîvnească după acest lucru. (1 Cor. 14. 5, 31, 39).

Vedem aici din aceste cuvinte deosebirea între un „dar” și ceea ce apostolul numește aici „a prooroci.” Dacă TOȚI pot prooroci și trebuie să rîvnească după proorocire, atunci această proorocire NU poate să fie una cu un „dar”, căci în cazul acesta, felurita împărțire a darurilor n-ar mai fi.

Stim că tocmai felurita împărțire a darurilor făcea ca slujba tuturor acestor daruri să fie de trebuință. Un dar este tocmai un dar, adică un lucru pe care noi NU putem să-l producem prin rîvna noastră.

De pildă, faptul că cineva și-a însușit cunoștințele prin studii NU va face NICIODATĂ din el un „evangelist, un păstor, sau un învățător” în sensul biblic din Efeseni 4. 11.

Dacă cineva a primit însă un asemenea „dar”, el poate cei drept, să-l „neglijeze” (1 Tim. 4. 14), după cum poate prin întrebuițare, prin rîvnă și cunoștință să-l aprindă și mai tare, îmbogățindu-l.

Apostolul mai adaugă la îndemnul: „Nu stingeți Duhul”: „Cercetați toate lucrurile” și păstrați ce este bun.” (1 Tes. 5. 21). El vrea să ne spună prin aceasta să avem totdeauna în vedere că sîntem înconjurați de un dușman șiret, care întortochiază căile drepte ale Domnului (F. Ap. 13. 10), căutînd să ne înfățișeze lucruri firești ca fiind arătări ale Duhului.

Cu cele bune pe care ni le dă Dumnezeu, putem să amestecăm prin necredincioșia noastră și lucruri rele. NU trebuie prin urmare, lepădînd ce este rău, să lepădăm în acelaș timp și binele ce ne vine de la Dumnezeu, ci să dăm la o parte ce este rău, păstrînd ce este bun.

Cît de ușor se găsesc în Adunarea Domnului, prin înșelăciunea lui Satan, oameni firești, care se socotesc pe ei înșiși duhovnicești. Ei vor să întrebuițeze pentru ei și pentru pornirile lor firești rînduiala pe care Dumnezeu a dat-o pentru slujba în puterea Duhului Sfînt. Asemenea oameni ar vrea să facă din Adunarea Domnului o cetățuie a LIBERTATII de VORBIRE PENTRU FIECARE.

Adunarea lui Dumnezeu însă nu este un loc unde fiecare are voie să vorbească cînd vrea, ci este locul unde Duhul Sfînt are voie să întrebuițeze pe cine vrea El.

Dar tocmai pentru că este Duhul Sfînt, nu poate să întrebuițeze decît oameni „duhovnicești” și nu oameni „firești” pentru slujba Sa. Oricare ar fi persoanele pe care Duhul Sfînt le-ar alege ca să se servească de ele, aceste persoane vor fi întotdeauna niște vase potrivite ființei Lui, a căror viață corespunde cu Cuvîntul și a căror purtare și vorbire va purta semnele deosebitoare după care recunoști pe Duhul Sfînt.

Cei ce cer libertatea de vorbire arată chiar prin faptul acesta că nu sînt aceia de care Duhul Sfînt ar putea să facă gura Sa. Prezența lui Hristos ca și a Duhului Sfînt în adunare, îi pune fiecărui mădular un frîu și așează pe fiecare mădular sub controlul Lor. Cuvîntul lui Dumnezeu și Duhul Sfînt sînt piatra de încercare a fiecărei vorbiri sau a fiecărei slujbe.

Dar Adunarea Domnului NU este NICIODATĂ un loc de sbeguire a fiecărui duh și a palavragiilor. După cum citim despre Domnul că El a astupat gura saducheilor, tot astfel era îndemnat și Tit să astupe gura palavragiilor în adunare. (Tit 1. 11). Ce trist este când de vorbesc în adunare cuvinte goale, care nu mișcă nici inimile, nici cugetele,

„Toate să fie spre zidire” - acesta este conținutul de bază al cap. 14 din 1-a ep. către corinteni. (ver. 26). Orice vorbire în adunare stă sub lumina hotărâtoare a acestui cuvânt. Dacă ceea ce vorbește un frate nu slujește la zidire, el n-are NICI UN DREPT să vorbească.

O altă latură și o altă primejdie este aceasta: ca noi în dorința de a auzi numai ouvântări rostite cu dibăcie să ne facem vinovați de o CRITICA LIPSITĂ DE IUBIRE față de unii frați care, cu o iubire adevărată și cu lepădare de sine, văzînd că lipsesc „daruri” caută cu toată smerenia și în slăbiciune, să-l slujească Duhului Sfînt. O asemenea critică aspră și lipsită de dragoste este un lucru serios, și tot atît de trist. Nu numai că ea pune în lumină trista stare a celui ce o practică, dar este și o sămînță rea, din care crește nemulțumire și stricăciune și prin care buna stare și înaintarea unei adunări întregi pot fi deranjate și subminate.

Cît de însemnat este și în această privință îndemnul: „Nu stingeți Duhul și nu disprețuiți proorociile.”

O neconținută veghie și băgare de seamă asupra lui însuși este necesară pentru cel ce îndeplinește o slujbă în Adunarea lui Dum-nezeu.

Înainte de ai spune lui Timotei să ia seama la învățătura ce o dă altora, Pavel îi spune: „la seama la tine însuși.” Frații care au primit de la Domnul o mică măsură de dar, ușor sînt ispitiți de Dușman să imiteze (să facă la fel) pe cei ce au primit o măsură mai mare. Acî se cere ca să veghezi asupra ta însuși.

Cît de ușor sîntem în primejdie să prefacem cinci cuvinte pe care Domnul ni le-a dat pentru zidirea adunării și învățătura altora în zece mii de cuvinte! (1 Cor. 14. 19). Dacă poți spune în cinci, zece sau cincisprezece minute ce ai primit de la Domnul, NU O LUNGI pînă la un ceas, pentru ca să nu începi cu Duhul și să sfîrșești cu carnea.

Dacă tu vrei să dai mai mult decît ai primit de la Domnul vei strica, prin adaogul tău, binecuvîntarea și nu trebuie să te mai miri dacă cei ce te ascultă nu sînt atenți. Ce suspine în adunare cînd zidirea primită (de un cuvînt spus din partea Domnului) este răpită prin vorbăria lungă și goală ce urmează după ea. Ar fi deajuns cîteodată ca vorbitorul să arunce o singură privire asupra ascultătorilor pentru ca să-și dea seama numai decît că a trecut granița a ceea ce îi fusese încredințat.

Cîte odată gîndurile pe care Domnul le-a dat vorbitorului iau devenit atît de scumpe, încît în rîvna de a le dezvolta mai departe și cît mai adînc pentru zidirea adunării, el nu știe cum să le lărgescă mai mult; rezultatul este că prin această lărgire (care se arată și prin lungire), el le răpește puterea lor.

Toate acestea sînt lucruri ale cărnii (firii) prin care adeseori, deși plini de intenții bune, stingem Duhul.

După cum Adunarea este Templul Duhului Sfînt, tot așa ni se spune și despre trupul nostru că este un templu al Duhului Sfînt. Din trupul nostru trebuie să curgă rîuri de apă vie (Domnul spunea aceasta avînd în vedere Duhul pe care trebuia să-L primească cei ce credeau în El, Ioan 7. 38-39).

Dacă nu este cazul cu noi, aceasta însemnează că în noi personal există piedici înăbușitoare și ar trebui să ne cercetăm serios pentru ca să le dăm la o parte.

Duhul Sfînt poate fi stins și în cazul cînd îi fixăm NOI limite de timp în care El să ne vorbească prin servii Săi.

Cîtă pagubă pentru noi personal și cîtă pagubă pentru adunări cînd Duhul Sfînt este stins! Ce rîuri de binecuvîntări, de Domnul date ar curge dacă în strîngerile laolaltă ale credincioșilor, lucrurile și puterile care împiedică Duhul lui Dumnezeu, ar fi date la o parte!

Să luăm deci în seamă cu grije îndemnul: „Nu stringeți Duhul.”

Credem că vor fi la locul lor, aci, cîteva cuvinte și despre:

PĂCATUL ÎMPOTRIVA DUHULUI SFÎNT

Din pricina unei greșite tălmăciri date acestui cuvînt, uni credincioși - în deosebi dintre cei întorși de curînd la Domnului ajuns într-o mare neliniște, învinuindu-se pe ei înșiși a fi înfăptuit păcatul împotriva Duhului Sfînt și a-și fi pierdut astfel mîntuirea veșnică.

Cercetînd Scriptura, vedem în primul rînd că ea nu întrebuițează această expresie generală de „păcatul împotriva Duhului Sfînt” ci ea ne vorbește despre hula împotriva Duhului Sfînt.

A vorbi lucruri ne adevărate despre Duhul Sfînt este un păcat, după cum și a te împotrivi Duhului, a-L întrista, a-L stinge, sînt păcate împotriva Duhului Sfînt. Dar aci e vorba de un păcat cu totul deosebit și anume de HULA împotriva Duhului și numai despre acel păcat, vorba de hula împotriva Duhului Sfînt, ne spune Domnul că nu va fi iertat, nici în veacul acesta, nici în cel viitor. (Matei 12. 22-32).

Pentru ca să putem pricepe ce vrea să zică Domnul prin „hula împotriva Duhului”, trebuie să luăm aminte la cuvintele Sale în ansamblu! Întîmplării istorisite aci.

Un îndrăcit mut și orb fusese adus la Domnul. Domnul a scos afară pe duhul rău și omul acum vedea și vorbea. Prin această minune Duhul Sfînt dovedea deslușit gloatei că Isus este Mesia așteptat. Sub înrîurirea produsă de această dovadă luminoasă, ei au întrebat: „Nu cumva este acesta Fiul lui David? (adică Mesia).

Dușmanii Domnului, fariseii, nu puteau să tăgăduiască minunea. TOȚI o văzuseră cu înșși ochi lor. Nu le mai rămînea prin urmare decît să aleagă între a recunoaște că puterea Duhului Sfînt se desfășura în Domnul, sau a o atribui lui Satana. Hotărîți să împiedece înrîurirea ce izvora din minunea săvîrșită, ei nu se tem să împingă cutezanța pînă acolo încît, în ura lor împotriva Domnului, (deși știau foarte bine adevărul), ei arată puterea Duhului Sfînt ce lucra în El, ca provenind de la căpetenia drăcească Beelzebul.

Aceasta nu era o vorbire pripită sau necugetată; nu era ceva spus din neștiință, din neveghere; nu erau cuvinte nesocotite rostite într-un ceas de slăbiciune, ci era o hulă bine chibzuită ce izvora din ura inimii lor. Această „hulă împotriva Duhului”, ei au săvîrșit-o pe deplin luminați asupra faptului că Duhul Sfînt era asupra Domnului și că El era trimisul Tatălui; au săvîrșit-o dîndu-și perfect de bine seama că din ură împotriva Lui, pe nedrept hulesc; au săvîrșit-o cu hotărîrea conștientă de a întuneca lumina pentru alții, spre a-i ține în întunec.

În legătură cu această îngrozitoare și hulitoare faptă a fariseilor, Domnul a rostit aceste cuvinte: „Hula împotriva Duhului Sfînt nu va fi iertată oamenilor, nici în veacul acesta, nici în cel viitor.” Orice ușă a nădejdi era astfel închisă și Marcu ne confirmă că ei s-au făcut vinovați de un „păcat veșnic”, pentru că ziceau: „El are un duh necurat.” (Marcu 3. 30).

Ei au dat cu piciorul luminii Duhului Sfînt, hulindu-L, pecetluind soarta lor, deoarece NU există afară de El (de Duhul Sfînt) nici o putere care să-i fi putut aduce la pocăință și să le fi putut croi o cale spre iertare.

Dacă se poate săvîrși astăzi, în timpul harului și al absenței Domnului (în economia de față) acelaș păcat ce ne este arătat în fapta fariseilor, este un punct asupra căruia părerile comentatorilor Scripturii se deosebesc.

Să observăm că Domnul nu zice despre acest păcat: Nu se va ierta nici înainte de moarte, nici după moarte, ci spune: „Nici în veacul acesta, nici în cel viitor”.

Aceste cuvinte n-au nici de cum sensul ce li se dă adeseori de: nici înainte de moarte, nici după moarte. Sensul lor ținând seama de întregul întâmplării, este că păcatul de hulă, fie că este săvârșit în veacul acesta, fie în veacul viitor, NU va putea fi iertat.

Pe baza acestor cuvinte ale Domnului, mai mulți cercetători ai Scripturii cred a putea afirma că păcatul acesta deosebit, numit „hula împotriva Duhului”, cere pentru a putea fi făptuit, prezența pe pământ a Domnului Isus și că, prin urmare, el nu poate fi săvârșit, în chipul acesta arătat în Scriptură, în timpul nostru, al Adunării, când Domnul nu este de față cu trupul.

Dacă Domnul leagă neiertarea acestui păcat (lucru ce cuprinde în sine săvârșirea păcatului), cu două e c o n o m i i (perioade, vârste ale lumii) NU se cuvine ca să depășim noi aceste granițe, sau, dându-le la o parte, să căutăm acest lucru în alte economii (timpuri).

Într-adevăr, cuvintele Domnului nu puteau să fie înțelese de acei cărora erau adresate altfel decât că El, vorbind despre „veacul acesta”, se referea la timpul de atunci, când El umbla în umilire în mijlocul lor- și tot astfel, că veacul „viitor” se referea la timpul domniei Mesiei pe pământ.

Despre acest veac viitor proorociseră proorocii și cărturarii din timpul Domnului își aveau gândurile îndreptate asupra acestui lucru, (Ioan 3). Ei știau că în timpul (veacul) acela nelegiuirile lor aveau să fie iertate și păcatul lor avea să fie uitat de Dumnezeu. (Ieremia 31. 34).

Domnul le spunea însă acum, că pentru hula împotriva Duhului Sfânt, nici în veacul acesta (adică timpul de față atunci), nici în cei viitor (Domnia lui Hristos pe pământ), NU este iertare. Niciodată însă nu putea însemna această referire la veacul viitor, timpul de astăzi a! strîngerii Adunării Sale, căci lucrul acesta nu era încă de loc des-coperit în timpul când Domnul a rostit aceste cuvinte, ci era încă o taină „ascunsă în Dumnezeu” și care „nu fusese făcută cunoscută oamenilor.” (Efes. 3. 5-9).

Vrednic de luat în seamă este faptul că nu mai găsim niciodată în Scriptură, nici în Faptele Ap., nici în epistole o aluzie la acest păcat al hulei. Se vorbește, ce-i drept, despre „batjocorirea” Duhului harului (evrei 10. 28-29) și despre „împotrivirea” contra Duhului Sfânt (F. Ap. 7. 51), dar nicăieri nu mai găsim amintită „hula” împotriva Duhului. (Aceste trei lucruri nu sînt spuse despre copii lui Dumnezeu; mîinile atotputernice ale Domnului îi ocolesc de așa ceva)

Lucrul de căpetenie nu este să stabilim dacă păcatul acesta deo-sebit aparține numai timpului vieții pămîntești a Domnului și timpul domniei Sale pe pămînt, sau nu. Este sigur însă că din pricina absenței Domnului, nu putem avea în timpul de față al strîngerii Adunării Sale, o pildă întocmai a acestui păcat.

E drept că se găsesc în spiritism unele lucruri care se apropie de acest păcat, dar aci pilda este tocmai în sensul invers: ceea ce lucrează acolo Satana, oamenii o atribuie lui Dumnezeu. Foarte mulți fac însă lucrul acesta din neștiință, pe cînd, păcatul desemnat de Domnul ca hulă împotriva Duhului, este exclus să se săvîrșească din neștiință.

Cuvintele Domnului nu ne îndreptățesc însă niciodată să învinuim de săvîrșirea acestui păcat pe unii ce nu vor să se pocăiască sau pe unii ce sînt chinuiți din pricina păcatelor lor. Cu atît mai departe de noi să ne fie gîndul acesta cînd este vorba de suflete care sînt preocupate de păcatele lor.

A face așa ceva ar fi o rea întrebuintare a cuvintelor Domnului și o îndrăzneală ne la locul ei. Prin aceasta nu este înlăturat faptul grozav că oamenii necredincioși din timpul de față care aleg cu matură chibzuință răul și resping cu știință și cu voină pe Domnul și lumina Duhului Sfînt, săvîrșesc un păcat ce se apropie foarte mult de acea hulă împotriva Duhului.

A lepăda de la tine pentru ultima oară, în chip hotărît și conștient, harul descoperit al lui Dumnezeu, după ce ai avut cunoștință dar ai respins valoarea răscumpărătoare a sîngelui lui Hristos, atrage după sine, astăzi ca și în toate timpurile, urmări veșnice și de ne-schimbat. Căci cu respingerea singurului Nume dat oamenilor prin care trebuie să fim mîntuiți (F. Ap. 4. 12) orice putință de mîntuire este exclusă pentru totdeauna.

Dumnezeu a avut grijă ca să nu ducă lipsă Cuvîntul Său de înștințări împotriva unei asemenea decăderi de la Dumnezeu cel viu și „bat-jocoritori” a Duhului harului. (Evrei 6. 4-6; 10. 25-31). Oricît de aproape ar ajunge asemenea păcate de acea hulă împotriva Duhului, ele trebuiesc să fie deosebite de ea.

Se găsesc adeseori, după cum am mai spus, copii ai lui Dumnezeu neîntăriți pe care dușmanul îi chinuiește cu frica de a fi făptuit păcatul de neiertat al hulei împotriva Duhului.

Prin neveghere și necredincioșie, ei au rătăcit de pe calea cea bună și au căzut în păcat. Cînd cugetul lor prin harul lui Dumnezeu, s-a trezit, dușmanul a venit și le-a șoptit la ureche: „Ai păcătuit împotriva Duhului Sfînt. De cîte ori Duhul Sfînt te-a îndemnat și pedepsit, dar tu te-ai împotrivit. Acum nu mai este nici-o nădejde pentru tine.”

Asemenea suflete pot afla din cele spuse mai înainte că: oricît de mult ar fi păcătuit și oricît de adîncă le-ar fi căderea, acest păcat al hulei împotriva Duhului, cu urmările sale veșnice, nu-i privește pe ei.

Și chiar cînd puterile întunerecului au insuflat inimii D-tale ase-menea gînduri de hulă; spune: le-ai răspîndit cu ura sufletului D-tale și le-ai împărtășit altor oameni cu o inimă plină de ură împotriva Lui?? Ai propovăduit pe Hristos ca fiind un slujitor al Satanei stăpînit de un duh necurat? Nu sînt oare adîncurile sufletului D-tale întristate din pricină că L-ai mîhnit și n-ai ascultat de glasul Duhului Sfînt?

Ce-al răspunde oare, dacă ți s-ar pune acum această întrebare: „Cine locuia în Domnul Isus, Duhul Sfînt sau Satana?” Ai putea oare să dai răspunsul fariseilor: „El are un duh necurat? (Marcu 3. 30). Oare nu ți s-ar revolta sufletul la o asemenea întrebare?

Acesta însă era semnul deosebit al păcatului ce nu poate fi iertat. Faptul că ești îngrijorat, întrebîndu-te dacă nu cumva ai săvîrșit acest păcat este tocmai dovada că nu l-ai făptuit, căci în cazul acesta, n-ai mai simți nici-o mustrare.

Pentru orice păcat există iertare, dacă păcătosul îl ia pe El de Mîntuitor. Dușmanul vrea însă, prin asemenea sugestii, să rețină sufletele, făcîndu-le să-și poată pierde curajul de a veni la Cel ce a spus: „Veniți la Mine TOȚI cei trudiți și împovărați și eu vă voi da odihnă.” (Matei 11. 28), și împiedecîndu-le să primească iertarea aceluia al cărui sînge curățește orice păcat.

Dacă însă dușmanul te atinge cu acest gînd pentru că trăiești într-un păcat pe care-! iubești, atunci umilește-te cu căință și mărturisire și încrede-te în Domnul.

Rupe-o cu păcatul oricît te-ar costa!

Vei cunoaște harul izbăvitor și mîinile puternice și salvatoare ale Domnului.

Domnul să binecuvinteze, în harul Său aceste rînduri și binevoiască a se sluji de ele pentru a arăta unor suflete tulburate calea ce duce la pace.

Cuprins

Persoana Duhului Sfânt
Darul Duhului Sfânt și întemeierea Adunării lui Hristos
Binecuvântare din belșug
Binecuvântările unsului cu Duhul Sfânt
Voi aveți ungerea și știți totul
Pecetluirea cu Duhul Sfânt
Arvuna moștenirii noastre
Un alt Mîngîietor
Evenimentul Rusalilor
Botezul cu Duhul Sfânt
Formarea singurului Trup
Multe aduări diferite
Căderea și vărsarea
O lucrare în cei credincioși
Umblarea după botezul cu Duhul Sfânt
Elementul
Vorbirea în limbi
Botezul cu foc
Două evenimente deosebite
Lunga perioadă
Umplerea cu Duhul Sfânt
Cum pot eu să fiu umplut de Duh?
Să ne rugăm
Urmările plinătății Duhului
Purtarea lor în Casa lui Dumnezeu
Trei puncte
Să mai fie umpluți din nou?
Umblăm în Duhul
Nu întristați pe Duhul Sfânt
Nu stingeți Duhul
Păcatul împotriva Duhului Sfânt